

Lord

genaamd

De groote

Lister

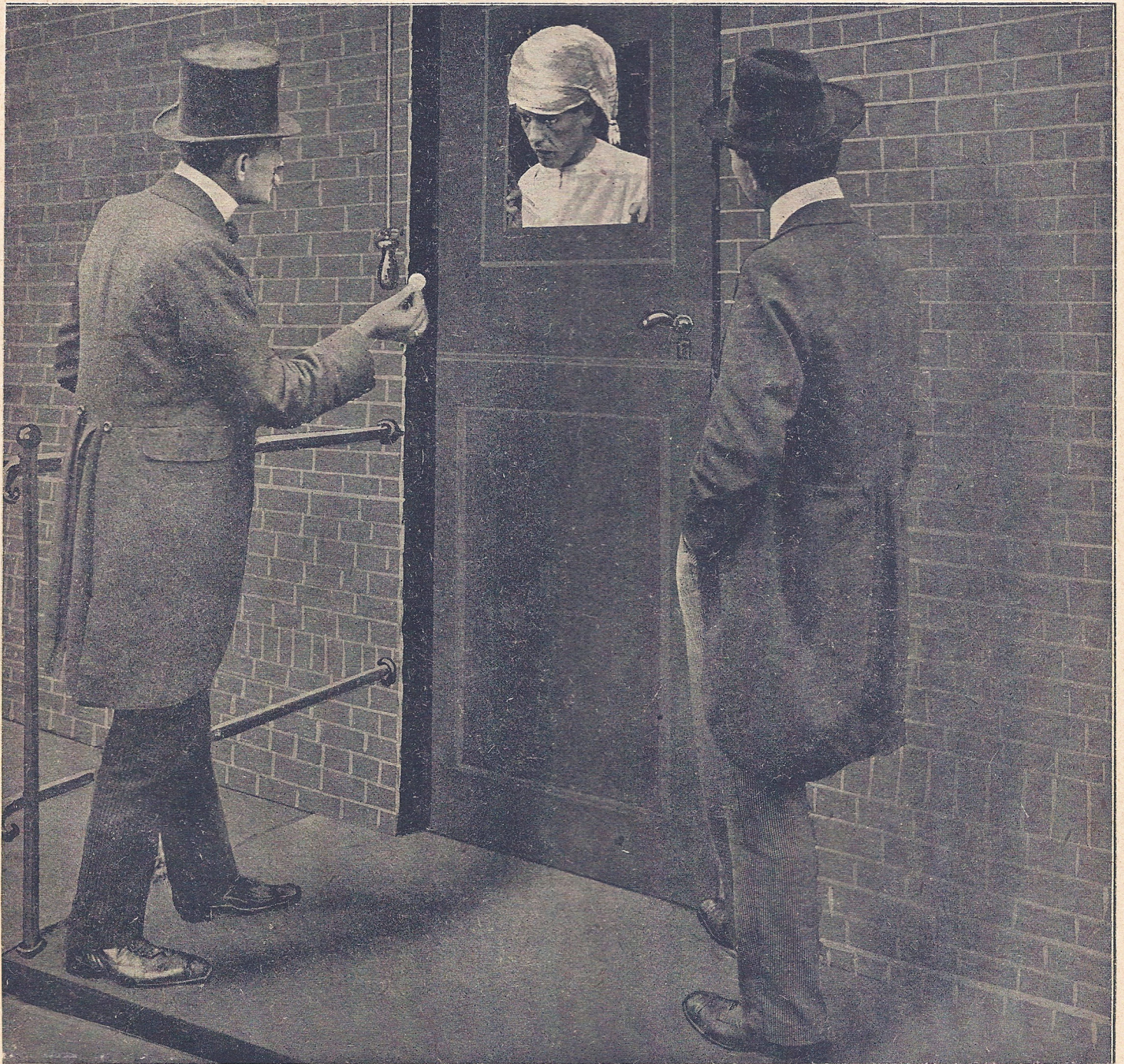
Raffles

Onbekende.

No. 238

De Grieksche Typiste

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE GRIEKSCHE TYPISTE.

HOOFDSTUK I.

Een gemiste samenkomst.

Het was op een middag van een schoonen Septemterdag, toen Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand uit een eerste klas coupé stapten, op een van de laatste stations van den Great North Western voor men het Victoriastation bereikt.

Zij waren op jacht geweest op een der landgoederen, welke Lord Aberdeen in het graafschap Sussex bezat en keerden met een welgevulde weitasch terug.

Beiden droegen een geweer aan den bandelier over den schouder.

Zij waren hier afgestapt in plaats van tot het Victoriastation door te rijden, dat Lord Aberdeen in de buurt van het station een vriend wilde bezoeken, alvorens zich naar zijn villa in de Regentstreet te begeven.

Er waren slechts zeer weinig reizigers uitgestapt.

Onder hen bevond zich een klein meisje, een lief maar bleek gezichtje, gitzwart haar en donkerblauwe oogen.

Zij droeg een vrij zware valies in haar handen en stond hulpeloos midden op het perron om zich heen te zien, met een uitdrukking van angst en ongerustheid in haar oogen.

Charly stootte zijn meester onmerkbaar aan en wees hem op het mooie jonge meisje.

— Waarschijnlijk een vreemdelinge in onze stad, fluisterde hij.

Lord Aberdeen knikte toestemmend.

— Hoogst waarschijnlijk! Zij heeft in het geheel

geen Engelsch type. Het lijkt wel of zij iemand verwacht die niet gekomen is.

— Het meisje ziet er erg verschrikt uit.

Inderdaad stond de jonge vreemdelinge nog steeds op dezelfde plek.

De weinige reizigers die er waren uitgestapt waren reeds langs het tourniquet gepasseerd.

Alleen Lord Aberdeen en zijn secretaris bevonden zich nog op het perron.

Nu kreeg ook het jonge meisje hen in het oog.

Zij scheen een besluit te nemen en kwam op de beide heeren toe.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, heeren, vroeg zij met een vrij sterk buitenlandsch accent, maar in onberispelijk Engelsch: Ik zou gaarne willen weten of dit het Victoriastation is.

— Het Victoriastation? vroeg Lord Aberdeen verbaasd, terwijl hij beleefd zijn hoed afnam. Welneen, dit is Black Fryer Bridge. Gij hadt nog minstens een kwartier verder moeten rijden, Miss.

Het jonge meisje liet een lichten kreet van schrik hooren.

Haar lief gelaat vertoonde een uitdrukking van angst, die niet onopgemerkt bleef voor de vorschende grijze oogen van Zijne Lordschap.

— Maar dat heeft toch zooveel niet te beteekenen, Miss, vervolgde hij. Als gij volstrekt aan het Victoriastation moet zijn dan hebt gij niets anders te doen dan

een huurauto te nemen, die u er binnen een half uur zal brengen.

— Maar dan mis ik mijn afspraak, mijnheer, riep het jonge meisje. Ik ben hier geheel vreemd, en men zou mij aan het Victoriastation komen afhalen.

— Zijt gij een vreemdelinge in Londen? riep Raffles uit.

— Ja mijnheer, ik ben een Griekin. Ik ben drie maanden op een kantoor geweest te Leeds, en ik had pas een zeer goede betrekking in Londen aangenomen.

— Maar hebt gij dan in het geheel geen familie hier.

— Neen, mijnheer.

— Geen vrienden ook?

— Ook niet, helaas.

— Veroorloof mij de vraag, wie zou u dan zijn komen afhalen?

— Mijn aanstaande patroon.

Lord Aberdeen wisselde een snellen blik met zijn secretaris.

Toen schudde hij even het hoofd, en dacht na.

Hij wierp het meisje een ernstigen blik toe en zeide:

— Heeft uw patroon een goeden naam? Is hij bekend in de handelswereld?

Het meisje keek hem verschrikt aan.

— Dat moet wel, mijnheer. Hij bood mij een salaris aan, zoo hoog, dat ik het niet durfde afslaan.

Plotseling boog het meisje het hoofd en een vuurroode bloes steeg in haar wangen op, die weder plaats maakte voor een doodelijke bleekheid.

Vol verbazing hadden de beide mannen deze onverhoedsche verandering gade geslagen.

Zij begrepen volstrekt niet wat er in het meisje omging dat daar nu bevend voor hen stond.

Toen hernam Lord Aberdeen, en zijn stem had een ernstigen klank:

— Ik denk er geen oogenblik aan, Miss, mij in uw aangelegenheden te mengen, maar ik acht het mijn plicht u er op te wijzen dat Londen een stad vol vreeselijke gevaren is, vooral voor onervaren jonge meisjes. Wilt gij mij zeggen hoe de naam luidt van uw aanstaanden patroon?

In plaats van te antwoorden zocht het meisje met koortsachtige haast in een kleine handtasch.

Zij haalde er een brief uit, vouwde dien open en reikte hem aan Lord Aberdeen toe.

Aan het hoofd van den brief was een firmanaam gedrukt:

„Adams en Davy, In- en Export.
Agenturen voor buitenlandsche huizen.”

en daarnaast het adres:

Kings Lane, 14.

Maar Lord Aberdeen had niet alleen dit opschrift gelezen, maar tevens zijn scherpe blikken vlug over den brief zelf laten glijden, die met een schrijfmachine getypt was.

Het jonge meisje gaf hem echter zelf toestemming den brief te lezen:

— Als gij wilt moogt gij gerust lezen wat de beide heeren schrijven, mijnheer. Ik zeide u reeds dat ik hier vreemd ben, en ik ben u zoo dankbaar dat gij mij hebt willen aanhooren.

— Maar Miss, dat was toch onze plicht, riep nu Charly Brand uit, terwijl Lord Aberdeen den brief snel doorlas. Het is zooals Mylord zeide: Men kan in een stad als deze niet te voorzichtig zijn. Als gij u niet vergist had en aan het Victoriastation was aangekomen, dan zoudt gij daar verscheidene dames gevonden hebben met een breed lint om den arm die u alle mogelijke inlichtingen hadden kunnen geven. Is het onbescheiden als ik u vraag of gij hier reeds onderdak hebt gevonden?

— De heeren Adams en Davy hebben mij het Crampton Hotel aanbevolen.

Charly Brand dacht even na en zeide toen:

— Het Crampton Hotel ken ik wel. Het is een goed derde rangshotel en als ik mij niet vergis tamelijk dicht bij Kings Lane!

Intusschen had Lord Aberdeen den brief doorgelezen.

Hij vouwde hem nu langzaam weder op en gaf hem weder aan het meisje terug.

Toen wendde hij zich tot Charly Brand en zeide:

— Wees zoo goed, het adres eens te noteeren van die heeren Adams en Davy, Kings Lane, 14, mijnheer Brand.

Charly haalde zijn notitieboekje te voorschijn en schreef er het adres in.

Met een ongerusten blik in haar mooie oogen had het jonge meisje zijn bewegingen gevolgd.

Lord Aberdeen zag het en zeide op vriendelijken toon:

— Wij willen u volstrekt niet noodeloos ongerust maken, Miss, maar wij herhalen nogmaals dat men in de millioenenstad nooit te voorzichtig kan zijn. Om u

de waarheid te zeggen, had ik nog nooit van Adams en Davy gehoord. Hun kantoor ligt ook in het geheel niet in het zakencentrum, waar men alle handelsfirma's bijeen pleegt te vinden, namelijk in de City. Hoe dit ook zij, Miss, ik zou u, als een welmeenend vriend, dringend willen aanraden, goed uit uw oogen te zien. Het salaris dat men u aanbiedt is, om u de waarheid te zeggen, buitensporig hoog voor een jong meisje als gij zijt, dat onmogelijk een lange praktijk achter den rug kan hebben. Het gewone salaris voor pasbeginnende typisten is hier 5 of hoogstens 6 pond in de maand op zeer drukke en groote kantoren en men biedt er u aanstonds tien aan. Vindt gij dat zelf niet vreemd?

Weer boog het jonge meisje het hoofd, en weer wisselden bleekheid en een vuurroode blos elkander onverhoeds af.

— Ja, mijnheer, eigenlijk gezegd, vind ik dat ook wel, maar ik was zoo dankbaar en o zoo gelukkig, dat ik er niet heb over willen nadenken.

Raffles stak het jonge meisje de hand toe.

— Wij zullen u niet langer ophouden, Miss. Begeef u aanstonds naar het Crampton hotel en informeer dan nog eens naar de heeren Adams en Davy. Ga er dan nog vanmiddag heen, maar laat u, als het eenigszins mogelijk is, vergezellen door den gerant of desnoods den portier van het hotel.

— Ik beloof dat ik u goede wenken zal ter harte nemen, mijnheer, riep de jonge Griekin dankbaar uit.

— En dan nog wat, hernam Lord Aberdeen, terwijl

hij de teedere hand van het jonge meisje even vasthield. Zoodra er op het kantoor van uw aanstaanden werkgever ook maar het geringste mocht voorvallen dat uw zonderling of zelfs maar ongewoon voorkomt, waarschuw mij dan, of begeef u persoonlijk naar mijn huis. Ik ben Lord William Aberdeen. Mijn villa staat aan de Regentstreet. De kleinste straatjongen zal haar u kunnen wijzen.

Tranen van dankbaarheid sprongen het jonge meisje in de oogen.

Zij drukte krachtig de hand die haar was toegestoken en zeide op levendigen toon:

— Ik hoop waarlijk, Mylord, dat ik van uw aanbod nooit gebruik behoef te maken, maar ik wil u toch zeggen, dat ik nooit zal vergeten hoe vriendelijk gij beiden voor mij, een volmaakt onbekende, geweest zijt.

— Wacht, wij zullen u in een auto helpen, zeide Lord Aberdeen, om een eind te maken aan de betuigingen van dankbaarheid van het jonge meisje.

Charly nam het valies op, dat de jonge Griekin had nedergezet; nu daalde het drietal de trappen van het station af naar het kleine pleintje waar eenige huurauto's op de standplaats stonden.

Raffles hielp de jonge vreemdelinge in de auto en gaf den chauffeur het adres op, terwijl Charly het valies in den wagen tilde.

Nog een handdruk, een dankbare blik in twee donker blauwe oogen en de auto reed met snelle vaart weg.

HOOFDSTUK II.

Wantrouwen.

Lord Aberdeen staarde den wagen nog eenigen tijd na en wendde toen langzaam zijn hoofd naar Charly Brand.

Zoo zacht, dat niemand anders het kon verstaan, zeide hij tot den jongen man:

— Ik wil mijn vingers nooit uitsteken naar anderen brandkast, ik wil geen John Raffles heeten als hier niets achtersteekt.

— Om te de waarheid te zeggen, beviel mij de zaak

ook niet, beaamde Charly Brand, de trouwe metgezel van den Groote Onbekende, die zooeven aan het woord was geweest. Wat stond er wel in dien brief?

— Wel, het was een aanbieding om bij de firma Adams en Davy in dienst te treden. In zooverre was er niets bijzonders aan, ofschoon ik eerlijk moet bekenen, dat ik het nog nooit vroeger heb bijgewoond, dat een werkgever naar de typiste kwam in plaats van omgekeerd. Het is immers een bekend feit dat er in een

stad als Londen op een enkele advertentie, waarin een typiste gevraagd wordt, wel honderden antwoorden komen.

— Maar misschien is dat Grieksche meisje wel een van die honderden geweest, die door de twee firmanten is uitgekozen.

— Neen, dat is onmogelijk. Ten eerste konden zij haar niet verkiezen want zij hadden haar nog nooit gezien en ten tweede bleek het mij uit den brief duidelijk dat zij de eersten zijn geweest om haar te vragen. Dat is echter het eenige niet wat mij niet bevalt.

— Laat eens hooren.

— Het buitengewoon hooge salaris. Stel je eens even voor, dat je importeur bent, en een nieuwe typiste zoudt aannemen, die je nog nooit gezien hebt, en van wie je volstrekt niet weet wat zij zal presteeren. Zou je die dan drie pond in de week meer betalen, dan een geroutineerde werkkraft?

— Geen haar op mijn hoofd zou er aan denken, riep Charly verontwaardigd uit.

Raffles liet een kort lachje hooren.

— En daaraan zou je ook groot gelijk hebben, want zoo iets doet geen enkele zakenman.

— Is er nog meer?

— Ja. De heeren schrijven namelijk in hun brief, dat zij vernomen hebben, dat de jonge Grieksche — Miss Balanos heet zij — op het kantoor van de heeren Nicholson te Leeds heeft gewerkt, dat zij daar „eenige onaangenaamheden heeft gehad”, maar dat daar minder zal worden opgelet, omdat de heeren gehoord hebben, dat zij overigens in haar betrekking zeer voldeed „en dat zij daarom besloten hebben, haar een kansje te geven.” Nu, dat is voor Londensche zakenlieden al een heel wonderlijke manier van doen. Ik zou wel eens willen weten wat „die onaangenaamheden” op het kantoor van die heeren Nicholson konden geweest zijn.

— Misschien hooren wij dat nog wel eens, Edward.

— Best mogelijk, hernam Raffles kortaf.

— En is er nog meer dat je is overgefallen?

— Niets, wat ik gemakkelijk zou kunnen omschrijven als een bepaald feit. Maar er zijn nog verschillende omstandigheden, niet zoo gemakkelijk onder woorden te brengen, die mij niet aanstaan. Zoo staat er bijvoorbeeld in den brief nog, dat de heeren Adams en Davy het zoo bizonder op prijs stellen dat Miss Balanos Grieksch kent — wat overigens voor een Griekin niet zulk een buitengewone verdienste is. Wat moeten zij in 's hemels naam doen met een typiste die goed Grieksch kent. Alle zakenbrieven van Grieksche firma's, voor

zoover zij met het buitenland handel drijven, zijn in de drie hoofdtalen gesteld, Engelsch, Fransch of Duitsch. En geen enkele Engelsche handelsfirma zal het in haar hoofd krijgen in het Grieksch naar een firma bijvoorbeeld te Athene te schrijven, omdat zij zeer goed weet, dat men in die stad op de handelskantoren even goed Engelsch als Grieksch verstaat.

— Misschien denken zij dat het hun zaak een zeker cachet verleent als zij de brieven die voor Griekenland bestemd zijn, ook in de taal van dat land laten tikken.

— Het is mogelijk. Hoe het ook zij — ik heb een voorgevoel dat we nog wel meer van die bevallige Griekin zullen hooren.

Raffles wenkte een huurauto.

— Wij zullen nu maar eerst eens naar huis gaan, om ons te verkleeden. En daar zullen wij dan een nader onderzoek doen naar de zaken van de heeren Adams en Davy.

De auto kwam naderbij en de beide vrienden stapten in, nadat Raffles het adres van de villa had opgegeven.

— Hadt je eigenlijk niet een bezoek moeten afleggen bij een van je vrienden hier in de buurt? vroeg Charly, toen de auto zich in beweging had gesteld.

— Daarvoor is het te laat geworden. Trouwens — dat bezoek loopt niet weg.

Een half vuur later stond de auto voor de prachtige villa welke Lord William Aberdeen sedert eenige jaren bewoonde.

Snel begaven de beide vrienden zich naar hun slaapkamer en verkleedden zich.

Zij vonden elkander terug in de groote bibliotheekzaal.

Raffles was daar het eerst en toen Charly binnentrad, vond hij hem verdiept in de bestudeering van het reusachtige adresboek van de stad Londen.

— Wat voer je daar uit? riep de jonge man.

— Ik bestudeer dit belangwekkende boek zooals je ziet.

— Met welk doel?

— Om iets naders te weten te komen van de firma Adams en Davy.

— En vindt je wat?

— Dat is te zeggen, ik vind een massa Adams en ook eenige dozijnen Davy's. Maar een firma Adams en Davy kan ik niet ontdekken.

— Is het boek van dit jaar?

— Natuurlijk.

— Maar dan is het ook al acht maanden oud en in

dien tijd kan er immers wel een firma van dien naam zijn opgericht.

— Dat spreek ik niet tegen. Wij kunnen natuurlijk op het registratiebureau gaan informeeren of dit werkelijk zoo is. Je weet natuurlijk even goed als ik, dat iedere firma of vennootschap in Engeland verplicht is haar statuten in duplo te deponeren ter griffie en dat iedere Engelsman ten allen tijde het recht heeft om inzage van die papieren te nemen.

— Ja, dat weet ik, Edward, en ik vind het een voortreffelijke instelling.

Raffles klapte het zware boek met een harden slag dicht.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen en staarde naar een van de bolwangige engeltjes, waarmede het plafond beschilderd was, alsof hij van dit liefvallige wezentje een antwoord verwachtte op de vraag die hem bezig hield.

Het engeltje blies echter onverdroten op zijn bazuin en zweeg.

Raffles was dus wel gedwongen, zelf het antwoord op zijn vraag te zoeken.

Zoo zaten de beide vrienden bijna een kwartier lang zonder te spreken tegenover elkaar.

Eindelijk barstte Raffles uit:

— Waarom, voor den duivel, betalen die dwazen dat meisje tien pond sterling in de week?

— Ik had juist dezelfde vraag willen stellen, merkte Charly droog op.

— Dat moet een reden hebben. En die reden zal het daglicht wel niet kunnen velen.

Hij liet het hoofd op de borst zinken en kneep zijn fijn geteekende wenkbrouwen samen.

Toen bromde hij half voor zich heen.

— Ik moet er het mijne van hebben. Zoodra wij gedineerd hebben, zullen wij eens naar Kings Lane wandelen en de affaire daar eens opnemen.

Hij sprong uit zijn stoel op, liep op Charly toe en gaf hem een harden klap op de schouders.

— Ik geloof dat het avontuurtje op het perron daarmede wel niet zal afgeloopen zijn, mijn jongen. En nu zullen wij eens zien wat Gaston ons heeft opgedischt.

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, welker vensters uitzagen op het prachtige park en waar Gastone de trouwe kamerbediende van zijn Lordschap reeds de tafel had gedekt.

Toen zij het middagmaal gebruikt hadden begon de duisternis reeds te vallen.

En het was volmaakt donker toen zij, na een lange wandeling eindelijk de Kings Lane bereikten.

Het was een tamelijk verlaten straat in het zuidwesten van de stad.

De huizen hadden allen hetzelfde saaie uiterlijk, als van huurkazernes.

Er waren een vrij groot aantal winkels en hier en daar bevonden zich kleine tuintjes voor de deuren.

Langzaam slenterden Raffles en Charly voort.

Toen zij ongeveer ter hoogte van No. 14 waren aangekomen, greep Raffles zijn vriend eensklaps bij den arm.

De beide mannen stonden stil.

Hun blik was gericht op de deur van het huis dat het nummer 14 droeg.

Die deur was zooeven opengegaan en er verscheen een man, die even om zich heen keek, den kraag van zijn jas opsloeg en zich toen met haastige stappen verwijderde.

Maar toch niet zoo vlug of de twee vrienden hadden zijn gelaat bij het licht van een lantaarn tamelijk duidelijk kunnen onderscheiden.

Het was een jonge man van nauwelijks twintig jaar met een bleek scherp stekend gelaat en diep liggende zwarte oogen.

Zoodra hij uit het gezicht verdwenen was, vroeg Charly op zachten toon:

— Zou dat een van de firmanten zijn?

— Als hij dat is, dan is hij al bijzonder jong, meende Raffles.

— Misschien is het een bediende.

— Dan moet hij wel heel lang hebben overgewerkt, want het is ruim tien uur. Overigens scheen het jonge mensch wel wat kouwelijk te zijn, want hij sloeg den kraag van zijn jas op, ofschoon het voor den tijd van het jaar zeer warm was. Zou jij het gezicht van dat jonge mensch herkennen als jij hem terug zag?

— Dat geloof ik zeker. Het was een van die gezichten die men niet spoedig vergeet.

— Goed zoo. Laten wij nu dan maar eens verder zien.

De beide vrienden traden op het huis toe.

Naast de deur was een klein koperen bordje bevestigd, waarop juist hetzelfde te lezen stond als aan het hoofd van den brief, dien Raffles dien middag in handen had gehad.

Door de benedenste ramen was niets te zien, want zij waren door dikke gordijnen afgesloten.

Het huis had slechts twee verdiepingen en was tamelijk smal.

— Zouden zij hier wonen? vroeg Charly op zachten toon.

— Dat lijkt mij wel waarschijnlijk. Als zij hun kantoor elders hadden willen vestigen, dan zouden zij het toch zeker wel in de City gedaan hebben, in de buurt van de beurs, die juist in zaken als de hunne zulk een groote rol vervult.

— Als we het eens aan den portier vroegen?

— En daardoor de beide mannen aanstonds argwaan inboezemen, in geval zij werkelijk iets in hun schild voeren? Neen, wij zullen iets beters doen. Wij zullen hen morgen persoonlijk eens een bezoek gaan brengen.

— Maar dat is nog veel gevaarlijker?

— Waarom? Wij zullen ons goed vermommen en wij komen eenvoudig zaken met hen doen. Zij zijn immers importeurs? Welnu, dan zijn wij groothandelaren die een of ander artikel van hen willen koopen.

— Een uitstekend plan, zeide de jongeman vroolijk. Nu hoop ik maar dat niet alle moeite te vergeefs zal zijn.

— Als wij maar niet behoefden te vréezen dat zij vruchteloos zou zijn geweest, zeide Raffles op ernstigen toon.

HOOFDSTUK III.

De heeren Adams en Davy.

Den volgenden morgen omstreeks elf uur begaven Raffles en Charly zich, onkenbaar vermomd, naar Kings Lane no. 14.

Op hun bellen werd hun de deur geopend door een slordig dienstmeisje met een tamelijk norsch uiterlijk.

— Zijn de heeren Adams en Davy te spreken? vroeg Raffles.

— Dat zou ik wel denken, zeide het dienstmeisje stug. Een trap op, de gang rechts in, de tweede deur links.

— Met deze duidelijke aanwijzing zullen wij het wel vinden, zeide Raffles kort.

De beide vrienden gingen de trap op.

Maar zij waren nog geen vier treden ver of zij hoorden dat het dienstmeisje het telefoontoestel ter hand nam, dat tegen een der wanden van de kleine vestibule bevestigd was.

Raffles boog zich tot Charly over en fluisterde hem toe:

— Onze komst wordt aangekondigd.

De volgende seconde zou bewijzen dat hij goed gereden had, want eensklaps gilte het dienstmeisje hen achterna:

— Wacht een oogenblik, heeren. Ik heb iets vergeten. Gij hebt mij niet eens uw naam gezegd.

— Is dat alles, riep Raffles terug. Wij zijn de gebroeders Pinkerton, groothandelaars in rijwieleronderdeelen.

Het meisje sprak nog even vlug aan de telefoon, hing het toestel op en bromde toen:

— Het is in orde! Het is geen wonder dat ik het vergeten heb, want er komt hier nooit een levende ziel.

Raffles knoopte zich dit gezegde in zijn oor en de beide vrienden zetten hun weg voort.

Zij volgden de aanwijzingen van het dienstmeisje en eindelijk klopte Raffles op een deur waarachter hij het haastig getik van een schrijfmachine had gehoord.

De firmanten hadden hun firmakaart met een punaise op de deur gehecht.

Een schraperige mannenstem riep aan den anderen kant van de deur:

— Kom binnen.

Raffles en Charly traden binnen.

Zij bevonden zich nu in een tamelijk ruim vertrek dat op alles kon gelijken, behalve op het kantoor van een firma die aan in- en export doet.

Het was schraal gemeubeld, er stond slechts een miniatuur brandkastje, van een loketkast of zelfs van een gewone boekenkast viel niets te bespeuren en het personeel bestond alleen en uitsluitend uit de Grieksche typiste, met wie Raffles en Charly den vorigen dag op

zulk een toevallige wijze hadden kennis gemaakt.

Zij zat in een hoek bij een der beide ramen die op een binnenplaats uitzag en had slechts even opgekeken bij het binnenkomen van de beide mannen die zij blijkbaar in het geheel niet scheen te herkennen.

Daarna was zij weder ijverig aan het werk gegaan, het zwart gelokte hoofdje voorovergebogen, en met alle aandacht voor haar arbeid.

Voor het andere raam, ieder aan een kant van een eenvoudigen schrijfflessenaar, zaten de beide firmanten.

Een hunner was een man van een jaar of vijftig, met een bijna geheel kalen schedel, een grooten haviksneus, en een gele huidskleur.

Hij droeg een bril met lichtblauwe glazen die zijn oogen voor een deel verborgen.

Hij liep eenigszins gebogen en er lag op zijn gelaat voortdurend een vage glimlach, die een alles behalve geruststellenden indruk maakte.

De heer Adams, want hij was het — had een schor geluid en hij scheen het meeste in te brengen te hebben, daar hij bij het volgende gesprek het woord bijna alleen voerde.

Zijn compagnon was een jaar of tien jonger.

Zijn haar en zijn snor waren blijkbaar geverfd, want hun onnatuurlijke zwarte kleur stak wat al te sterk af naast zijn tanig vel.

Hij was elegant gekleed, maar Raffles had met den eersten oogopslag gezien, dat de parel, welke hij in zijn das droeg valsch was.

De beide compagnons waren opgestaan en kwamen de bezoekers te ontmoet, niet zonder een zweem van verbazing en zelfs van ongerustheid op hun gelaat.

— Mag ik weten met wie ik het genoeg heb, zoo begon Adams, terwijl hij zijn magere handen met een zenuwachtig gebaar over het haar wreef.

— Ik meende, dat het dienstmeisje onzen naam had genoemd! zeide Raffles langs zijn neus.

— Het dienstmeisje? Neen — dat is te zeggen, ja, nu ik het mij wel herinner, heeft zij uw naam genoemd. Pinkerton, niet waar?

— Om u te dienen!

— En gij zijt groothandelaren?

— In rijwieleronderdeelen!

Adams scheen even in beraad te staan.

Hij wreef zijn handen hoe langer hoe vlugger over elkaar, wisselde een snellen blik met zijn compagnon en wees toen de beide mannen een stoel aan.

Daarop hernam hij, terwijl hij Raffles door zijn blauwe brillenglazen aanzag:

— Gij komt om zaken met mij te doen?

— Waarom zou ik hier anders komen? riep Raffles verbaasd.

— Dat is waar — wat zoudt gij hier anders komen doen? Dat is heel goed opgemerkt! Maar — als het niet te onbescheiden is: hoe zijt gij eigenlijk aan ons adres gekomen?

— Op een heel eenvoudige manier, een beursvriend heeft mij naar u verwezen!

— Wij komen niet veel op de beurs!

— Dat zeide mijn vriend ook. Maar hij zei, dat hij van u gehoord had als van twee knappe handelslui, waarmede goede zaken te doen zijn.

De beide firmanten hadden weder een snellen blik gewisseld.

— Uw vriend is wel goed, bromde Adams nu. Gij moet weten, dat wij ons nog maar zeer kort geïnstalleerd hebben en dat wij, eerlijk gezegd, niet wisten, dat men hier te Londen al iets van ons bestaan af wist.

— Dan vergist ge u toch, mijn waarde vriend! riep Raffles uit. Ik kan u verzekeren dat uw naam op de beurs met eere genoemd wordt.

Adams liet een kort, eigenaardig klinkend lachje hooren.

— Zooveel te beter! bromde hij. Wees dan nu zoo goed eens te zeggen wat gij van ons wilt.

— Dat is in een paar woorden mede te deelen. Mijne heeren, wij zijn groothandelaars in rijwieleronderdeelen. Wij kwamen bij u informeeren of gij dezer dagen soms een groote partij daarvan uit Amerika ontvangt. Zoo ja, dan leggen wij daarop beslag! Op de geheele partij, hoe groot ook, verstaat gij?

Adams scheen even na te denken.

— Hebben we spoedig rijwieleronderdeelen uit Amerika te verwachten, Davy? vroeg hij toen.

De jonge man bladerde haastig in een register.

— De eerste twee maanden zeker niet! antwoordde hij. Dan krijgen wij een bezending fittings van Brampton uit Detroit.

Hij klapte het register weder dicht en liet zich achterover in zijn stoel vallen, de handen in de zakken gestoken als iemand die een gesprek voor geëindigd beschouwt.

Raffles en Charly waren opgestaan.

Zij begrepen wel dat zij nu moeilijk langer konden blijven.

De typiste had al dien tijd zelfs niet opgekeken en was rustig blijven doorwerken.

Raffles kon van zijn plaats niet goed zien wat zij

deed, maar het scheen hem toe dat zij telkens denzelfden brief tikte, naar een model dat naast haar lag en verschillende adressen op enveloppen, waarvan er eveneens een stapeltje naast haar lag.

— Het spijt mij dat het zoo lang moet duren, heeren, maar ik houd mij aanbevolen zoodra de zending er is! Gij belooft mij dat wij het eerst aan de beurt komen?

— Dat belooft ik u! bromde Adams. Waar is uw adres?

— O, dat doet er voorloopig niet toe. Als de zending is aangekomen, telefoneer dan gedurende den beurstijd maar even naar de beurs en dan zullen wij wel verder zien! Het spijt mij dat ik nog geen zaken met u heb kunnen doen!

— Er zijn nog wel andere importeurs van Amerikaanse rijwielonderdeelen hier in de stad, bromde Adams.

Raffles barstte in lachen uit.

— Ah, ah! gij zijt een merkwaardige importeur. Gij stuurt mij naar uw concurrenten! Dat heb ik mijn heele leven nog niet bijgewoond! Kom, broertje, we zullen de heeren maar aan hun werk laten.

Raffles nam Charly onder den arm en trok hem mede het vertrek uit.

Toen de deur reeds vijf minuten achter hen was dichtgevallen, stond Adams nog altijd onbeweeglijk midden in het vertrek, met de handen in de zakken, eenigszins voorovergebogen, het hoofd schuins geheven en hij zag er zoo geheel en al uit als een reusachtig groote uil, die over een of ander gewichtig vraagstuk nadenkt.

Eindelijk draaide hij zich langzaam om, liep op het tafeltje toe, waaraan de typiste gezeten was, keek even naar haar werk en liet toen weder hetzelfde korte zonderlinge lachje hooren.

— Heel goed, Miss Balanos! zeide hij. Heel goed! Wij zijn tevreden over u. Gij zult het goed bij ons hebben!

— Ik doe mijn best, mijnheer Adams, zeide het jonge meisje eenvoudig. Het is trouwens gemakkelijk werk! Ik dacht eigenlijk dat het bij u veel drukker zou zijn!

Adams trok zijn wenkbrauwen hoog op.

— Dat zal later nog wel komen, Miss! Wij moeten niet te hard van stal loopen! Wij beginnen pas, moet gij denken!

Intusschen waren Raffles en Charly de gang weder ingegaan.

Maar zoodra zij op het portaal waren aangekomen, fluisterde Raffles:

— Wacht hier een oogenblik, ik ben dadelijk weder terug.

Voor Charly kon vragen wat hij voornemens was, snelde Raffles onhoorbaar en vlug als een kat de trap naar de tweede en bovenste verdieping op.

Een twintig tellen later was hij reeds terug.

— Wat ben je gaan doen? vroeg Charly verwonderd.

— Ik heb even een kijkje genomen op de bovenste verdieping!

— En wat heb je dan ontdekt?

— Ik heb er ontdekt — dat er niets te ontdekken viel. De verdieping is onbewoond!

De beide mannen daalden nu snel de trap naar de vestibule af.

Het dienstmeisje was zeker weer telefonisch gewaarschuwd, want zij stond reeds bij de deur om de beide bezoekers uit te laten.

Zoodra de beide vrienden weder op straat stonden en de deur weder was dichtgevallen, liet Raffles een zacht fluisterend geluid hooren.

— Een zeer merkwaardig kantoor, Charly!

— Het is waar, dat het er nogal sjofel uitziet!

— Dat niet alleen, maar het kon evengoed een derde klas wachtkamer van een station ergens in de provincie zijn! Of een schoollokaal, of het bureau van een havenmeester. Maar zeker niet het kantoor van een Londensche in- en exportfirma, die er tevens agenturen van buitenlandsche huizen op na houdt!

— Maar ze beginnen pas, vergeet dat niet!

— Zeker, maar zelfs de kleinste firma begint toch met drie of vier man personeel, met een behoorlijk ingericht kantoor, en dan zeker op een geheel anderen stand! Kijk maar eens om je heen — er is in geen velden of wegen een tweede firma van dien aard hier te vinden!

— Misschien om geen concurrenten in de buurt te hebben?

— Kom, kom, Charly! riep Raffles glimlachend uit. Dat is goed voor een winkelier, maar dat komt er voor een exportfirma volstrekt niet op aan! Integendeel, die moet juist midden tusschen de concurrenten zitten, om hun des te beter het hoofd te kunnen bieden!

— Ja, dat is wel zoo! Wat zou Miss Balanos hebben uitgevoerd?

— Ik geloof dat zij brieven overschreef.

— Zij scheen zich tamelijk goed op haar gemak te gevoelen!

— Waarom zou ze ook eigenlijk niet. Toch ben ik er

zeker van dat ook haar het zonderling uiterlijk van haar kantoor moet zijn opgevallen! En haar nog meer dan ons, want zij is een deskundige!

Plotseling wierp Raffles een blik achter zich.

— Zoo, zoo! bromde hij. Wij schijnen ons te mogen verheugen in de belangstelling van de beide heeren.

— Hoe zoo?

— Zij kijken ons in het spionnetje na! Ik kon duidelijk hun gezicht in het spiegelglas zien!

— Maar Edward, waarom zouden zij dat doen! riep Charly verwonderd uit.

— Omdat zij argwaan koesteren!

— Maar waarom dan toch? drong de jonge man aan.

— Dat is niet zoo onbegrijpelijk. Zij vragen zichzelf af, hoe twee groothandelaars er eigenlijk toe komen zich juist tot hen te wenden, van wie waarschijnlijk nog nooit iemand gehoord heeft!

— Maar dat is toch geen reden van wantrouwen?

— Zeker niet voor menschen wier geweten geheel en al zuiver is. Maar stellig wel voor lieden, die iets op hun kerfstok hebben of bezig zijn een of andere misdadige intrige op touw te zetten!

HOOFDSTUK IV.

De zaak verwickelt zich.

Er waren omstreeks acht dagen verlopen.

Miss Balanos had niets van zich laten hooren en Charly had zich de geheele zaak reeds uit het hoofd gezet.

Hij was er nu bijna zeker van dat het wantrouwen van Raffles ditmaal misplaatst was en dat de heeren Adams en Davy wel wat zonderlinge, maar volkomen onschuldige handelslieden waren.

De jonge man zou echter spoedig in het ongelijk worden gesteld.

Op den avond van den achtsten dag kwam er een briefje, blijkbaar zeer haastig geschreven door de Grieksche typiste en dat slechts eenige woorden bevatte:

„Mylord! Nog steeds ben ik hier geheel zonder vrienden! Daar ik mij uw vriendelijk aanbod herinner, waag ik het uw hulp in te roepen. Er is mij iets noodlottigs overkomen, dat ik u alleen mondeling kan mededeelen. Ik verzoek u vriendelijk mij hedenavond om 6 uur even te willen ontvangen.

Helena Balanos”.

Toen Raffles dit briefje gelezen had, stak hij het Charly zwijgend toe.

Er speelde een eigenaardige glimlach om zijn lippen.

Toen Charly de weinige woorden gelezen had, vroeg hij:

— Wat kan dat beteekenen?

— Dat zullen wij spoedig genoeg vernemen! Maar

reeds nu zal je wel willen toegeven dat wij nog niet van Miss Balanos af zijn — en waarschijnlijk ook niet van de heeren Adams en Davy!

De groote pendule in de werkkamer van Lord Aberdeen had nauwelijks haar zesden slag laten hooren of er werd op de deur geklopt en Gaston trad het vertrek binnen.

— Daar is een dame die u verlangt te spreken, Mylord.

— Heeft zij haar naam genoemd, Gaston?

— Ja, Mylord, zij heet Balanos!

— Laat die dame dan aanstonds hier komen en verzoek mijnheer Brand eveneens hier te verschijnen. Hij is op het oogenblik in de bibliotheek.

Gaston verwijderde zich en liet even later de jonge bevallige Griekin binnen.

Haar gelaat was even bleek als op den eersten dag, toen Raffles haar leerde kennen, maar thans lag er bovendien een verschrikte uitdrukking op, welke Raffles er nog nooit had op waargenomen.

Hij was dadelijk opgestaan en zijn bezoekerster tegevoet getreden.

Nu bood hij haar een stoel aan en bleef haar zwijgend aanzien.

Gaston was heengegaan en had zachtjes de deur achter zich gesloten, die echter spoedig weer werd geopend door Charly Brand.

— Gij hebt mij gezocht hier te komen? vroeg de jonge man.

— Ja, Brand! Ik denk dat Miss Balanos mij een gewichtige mededeeling heeft te doen en het is altijd beter dat die door twee menschen in ontvangst wordt genomen!

Hij wendde zich tot het jonge meisje en vervolgde:

— Ik heb voor mijnheer Brand volstrekt geen geheimen, Miss! Hij is niet alleen mijn secretaris, maar een langjarige vriend. Gij kunt vrijuit spreken.

Helena Balanos richtte het hoofd op en keek Raffles met een treurigen blik aan.

— Zooals ik u reeds schreef, Mylord, bevind ik mij in een zeer rampzaligen toestand! Er gebeuren dingen om mij heen die mij verontrusten en waarvan ik den aard niet begrijp.

— Vertel het mij rustig, Miss. Gij zijt hier bij vrienden, en wat wij voor u kunnen doen, dat zullen wij zeker niet nalaten!

— Welnu dan, Mylord, als gij mij veroorlooft van uw vriendelijkheid partij te trekken, laat ik dan beginnen met enkele kleine bijzonderheden, die op zich zelf misschien niets beteekenen, maar die, in hun onderling verband en vooral wegens het groote ongeluk dat mij getroffen heeft, ik niet stilzwijgend kan voorbijgaan.

Helena scheen haar indrukken even te rangschikken en vervolgde toen:

— Ik was nog geen dag op het kantoor van de heeren Adams en Davy of ik moest bij mij zelf de opmerking maken, dat hunne zaken al van een zonderlingen aard zijn!

— Er ging zeker weinig om? vroeg Raffles glimlachend.

— Niet alleen weinig, Mylord — in het geheel niets! Ik heb zeker in de acht dagen dat ik er gewerkt heb, geen twee brieven ontvangen. Want laat ik u zeggen dat mij de correspondentie, zooals de heeren het geliefden te noemen, eveneens was toevertrouwd!

— Dat is wel wat heel weinig, niet waar?

— Het is zelfs voor een zaak die pas begint buitengewoon weinig, Mylord! Op mijn kantoor te Manchester, die toch ook pas een jaar bestond, kwamen dagelijks dozijnen brieven en het gebeurde soms wel eens dat ik er honderd op een dag moest beantwoorden.

— En verder?

— Ik heb de beide firmanten in al dien tijd maar weinig te zien gekregen. Als zij er waren spraken zij altijd fluisterend met elkander of zij trokken zich terug

naar een ander vertrek. Als zij niet spraken, zaten zij de krant te lezen. Maar werken, zooals men dat van twee exporteurs zou kunnen verwachten, heb ik hen nooit zien doen. Ik zal u een klein staaltje vertellen. Op den eersten dag dat ik op het kantoor van de heeren Adams en Davy werkte, verschenen daar twee heeren, groothandelaars in rijwieleronderdeelen, die zaken met hen wilden doen. Hoe zij bij hen terecht kwamen, begrijp ik nu nog niet, maar in plaats van dit toeval aanstonds te benutten, lieten mijn beide patroons hen met een vage belofte onverrichter zake heengaan! Ik had moeite om mij zelf te bedwingen! Het is waar — ik ben maar een vrouw, maar ik ben te lang op een kantoor geweest, om geen hart te hebben voor de zaak waaraan ik verbonden ben.

Raffles had een snellen blik met Charly Brand gewisseld.

[Toen vroeg hij:

— En is er van die zaak iets terecht gekomen?

— Neen, Mylord! Tot mijn groote verwondering liet de oudste van de beide firmanten een vloek hooren toen zijn bezoekers de deur ternauwernood achter zich gesloten hadden.

— Dat is zeker een heel vreemde wijze van handelen, merkte Raffles op. Wat was uw werk eigenlijk?

— Wel, ik moest de post behandelen, de bladen nalezen, advertenties opmaken, en voorts aanbiedingen richten tot verschillende buitenlandsche firma's.

— En zijt gij al dien tijd geheel alleen gebleven?

— Geheel alleen! Maar ik verzeker u, dat ik het op mijn gemak af kon. Ik heb zelfs de laatste dagen een boek meegenomen, om mij den tijd te verdrijven. Er gingen uren voorbij dat ik volstrekt niets te doen had.

— Gij hebt zeker zeer veel aanbiedingen moeten doen tot Grieksche firma's?

— Een of twee, meer niet!

— Waar was dan eigenlijk die kennis van de Grieksche taal speciaal voor noodig? vroeg Raffles.

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, Mylord! Dat is ook een van de omstandigheden die mij zoo eigenaardig getroffen hebben.

— Kwamen er veel bezoekers?

— Twee maal is er een jongmensch geweest van een jaar of twintig. Hij scheen ziek te zijn, want hij kwam beide keeren met den kraag van zijn jas hoog opgeslagen. Ik heb niet veel meer van hem kunnen zien dan zijn oogen!

— Waren het zwarte, diepliggende oogen? vroeg Raffles snel.

— Juist, Mylord! Maar hoe weet gij dat?
 — O, dat is voorloopig van minder belang! antwoordde Raffles lachend. Hebt gij geen enkel woord van de gesprekken kunnen opvangen, welke zij voerden?

— Neen, Mylord, want zoodra hij verscheen, namer zij hem mede naar een ander vertrek.

— Is u dan misschien opgevallen dat zij over u spraken?

— Dat is niet onmogelijk, Mylord, want die jonge man keek mij, telkens als ik binnenkwam, met zijn donkere oogen doordringend aan.

— En er zijn geen andere bezoekers geweest?

— Nooit!

— Werd er wel eens naar de beurs getelefoneerd?

— Geen enkele maal!

— Kwamen er koerslijsten op het kantoor?

— Nooit!

— Monsters?

— Geen enkele maal!

Raffles wierp Charly een vragenden blik toe.

— Wat dunk je, Brand? Is dat geen zonderling kantoor?

— Heel zonderling, Mylord! Voor zoover ik weet hebben zelfs zaken die nauwelijks een dag aan den gang zijn het veel drukker dan de exportfirma van de heeren Adams en Davy.

Even heerschte er zwijgen in het vertrek.

Raffles had met de grootste aandacht geluisterd en zeide nu:

— Ga voort, Miss! Deel ons nu mede wat u is overkomen, en wat u eigenlijk tot ons heeft gebracht.

Het meisje scheen even te aarzelen, maar antwoordde toen op vastberaden toon:

— Het is in een paar woorden te zeggen, Mylord — gisteren zijn mij mijn papieren ontstolen!

— Uw papieren? riep Raffles verbaasd uit. Welke papieren dan?

— Mijn geboortebewijs, de trouwakte mijner ouders, en —

Zij voltooide den zin niet, maar een blos kleurde haar teedere wangen.

— Gij kunt gerust uitspreken, Miss! zei Raffles. Ik verzeker u dat gij ons volstrekt kunt vertrouwen!

— En eenige brieven van mijn verloofde!

— Gij zijt verloofd? riep Raffles uit.

— Ja, Mylord!

— Met een Engelschman?

— Neen, met een mijner landgenooten!

— Hij bevindt zich dus in Griekenland?

— Neen, te Manchester!

— Hij is u dus niet naar Londen gevolgd?

— Neen, Mylord! Hij had daar een goede positie en.....

Weer bleef zij steken.

— Veroorloof mij de vraag, Miss, maar waarom zijt gij daar dan ook niet gebleven?

Helena boog het hoofd, en weer vertoonde zich op haar lief gelaat de verschrikte uitdrukking, die Raffles er acht dagen geleden op het perron van het kleine station met zooveel verwondering op ontdekt had.

Toen zeide zij op doffen toon:

— Er waren redenen die het beletten, Mylord!

Raffles stond op en trad op de jonge Griekin toe.

Toen vatte hij haar kleine ijskoude hand en keek haar ernstig aan.

— Luister eens, Miss, zeide hij. Ik wilde dat ik u kon overtuigen dat gij met twee goede vrienden te doen hebt! Ik wilde dat gij ons uw geheele vertrouwen zoudt schenken! Waarlijk, gij zoudt er geen berouw over behoeven te hebben! Hoe meer gij mij mededeelt, hoe meer ik begin in te zien dat gij het middelpunt vormt eener geheimzinnige, maar zeer gevaarlijke intrige. Als gij mij werkelijk alles wilt mededeelen, en volstrekt niets achterhoudt, dan geloof ik u wel te kunnen helpen, want gij bevindt u hier in tegenwoordigheid van een man, die over buitengewoon groote hulpmiddelen beschikt, grooter dan gij wellicht wel vermoedt!

Helena Balanos hief het hoofd op en keek Raffles met haar heldere oogen onderzoekend aan.

Toen sprak zij:

— Ja, Mylord, gij hebt gelijk, ik gevoel dat ik u geheel moet vertrouwen! Welnu dan, ik zal u de zaak zoo kort mogelijk mededeelen, ofschoon ik niet geloof dat zij in eenig verband staat met wat mij nu is overkomen!

— Dat kon wel eens anders uitkomen, Miss, hernam Raffles glimlachend. Maar voor gij met uw verhaal begint zeg mij eerst eens wanneer gij uw papieren gemist hebt, en waar gij ze bewaard hebt.

— Ik had ze thuis in een kleine ouderwetsche cassette, Mylord! Het was een heel gewoon slot. De cassette stond in een penantkastje dat nooit op slot was, omdat er zich niets van waarde in bevond.

— Een oogenblik! Gij woont dus niet meer in het Crampton hotel?

— Al sedert vier dagen niet meer!

— Waar woont gij dan nu?

— In de King Edwardstreet!

— Het nummer?

— No. 127!

— Wie heeft u aan die woning geholpen?

— Mijnheer Davy!

Er kwam een kortstondige flikkering in de oogen van Raffles toen hij hernam:

— Het is zeker een gemeubelde kamer?

— Ja, Mylord, met den kost! Mijn hospita lijkt mij een goede vriendelijke oude vrouw.

— Wanneer waren de papieren er nog?

— Eergisteren, dat weet ik heel beslist! Ik kijk anders zoo goed als nooit in die cassette, maar ik had juist dien dag een onweerstaanbare behoefte de brieven nog eens door te lezen die mij zoo dierbaar zijn geworden! Ik deed ze allen weer in de cassette op een na, dien ik mede nam naar het kantoor, omdat er iets in stond, waarop ik mijn verloofde nader wilde antwoorden. Gisteren wilde ik den brief weer op zijn plaats leggen. Stel u mijn ontzetting voor toen ik bemerkte dat al mijn papieren en mijn brieven verdwenen waren!

— Was het slot geforceerd?

— In het geheel niet!

— Maar hoe is die diefstal dan mogelijk!

— Ik weet slechts een oplossing, Mylord.

— Laat eens hooren!

— Terwijl ik gisteren op het kantoor was zijn er twee beambten van de Electriche Centrale aan de woning geweest. Zij beweerden dat de schellen moesten worden nagezien en het elektrisch licht.

— Mankerde daar dan iets aan?

— Dat heb ik nooit kunnen merken! Hoe het ook zij, zij wilden ook het licht en de schellen in mijn kamer nazien en verzochten mijn hospita eens naar haar zitkamer te gaan en daar te luisteren of zij de bel hoorde overgaan.

— Nu, het is zoo duidelijk als glas dat zij de daders zijn, dunkt mij, stiet Raffles uit. Hebt gij de zaak bij de politie aangegeven?

— Nog niet, Mylord.

— Waarom eigenlijk niet?

— Omdat..... de reden zal u aanstonds wel duidelijk worden als gij naar mijn verhaal geluisterd hebt!

HOOFDSTUK V.

Een onthulling.

— Ik ben ongeveer drie maanden geleden uit Athene in Engeland gekomen. Mijn verloofde, Antonios Sparras, en ik zouden in het huwelijk zijn getreden, maar er deed zich toen een vreeselijke gebeurtenis voor, die ons noodzaakten Griekenland in allerijl te verlaten. Daar Antonios een kennis had in Leeds, begaven wij ons daanheen, en tamelijk spoedig slaagden wij er beiden in, een vrij goede betrekking te krijgen, hij op een groote machinefabriek als teekenaar, ik als typiste op een handelskantoor. Ik had zeer veel routine en te Athene verdiende ik op een dergelijk kantoor een goed salaris.

De jonge Griekin zweeg even en sloot de oogen als om zich dien gelukkigen tijd wederom te binnen te roepen.

Toen vervolgde zij:

— Ik sprak mijn verloofde daar slechts in het ge-

heim, Mylord! Hij had zijn naam moeten veranderen! Waarom dat zoo was — o, vraag mij niet om u dat te zeggen! Ik geloof niet dat ik het zou kunnen!

Zij bedekte haar gelaat met haar kleine bevende handen en zat daar zwijgend met gebogen hoofd.

Raffles wachtte rustig af, tot ze zich zou hersteld hebben.

Eindelijk richtte Helena zich weder op en ging met zachte stem voort:

— Later zal Antonios gerechtvaardigd worden, maar voor het oogenblik mochten en konden wij elkander niet anders dan in het geheim spreken. Geruimen tijd ging alles goed. Maar eens op een dag, nu ongeveer een maand of iets korter geleden, werd ik bij den patroon op het kantoor geroepen. Dadelijk zag ik aan zijn gelaat dat er iets ernstigs gebeurd was. Hij had een geopenden brief in zijn handen en keek mij

streng aan. Toen zeide hij: „Miss Balanos, ik verneem, dat uw levenswandel niet zoo is als ik dat verlang van mijn personeel. Ik hoop dat gij mij begrijpt zonder dat ik hier verder op inga. Zoodra ik weder iets dergelijks van u verneem, zou ik genoodzaakt zijn u te ontslaan!” Gij kunt u voorstellen hoe diep mij die woorden kwetsten! Ik antwoordde echter met geen woord en verliet het vertrek.

Helena had haar zakdoek te voorschijn gehaald en droogde haar mooie oogen, die vol tranen stonden.

Toen vervolgde zij met verstikte stem:

— Het zou echter nog erger worden! Twee dagen later moest ik weder in het particuliere kantoor van mijn patroon komen. Zijn gelaat stond zeer stuursch en hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het blad van zijn tafel. Naast hem, in eerbiedige houding, stonden de kassier en de hoofdboekhouder! Een duister voorgevoel van iets vreeselijks greep mij aan! Ik zal het niet te lang maken, Mylord, ik werd van diefstal beschuldigd!

— Arm kind! mompelde Raffles zachtjes. Ik geloof dat gij het slachtoffer zijt van een duivelsche kuiperij!

— Het was maar een gering bedrag, nog niet eens een pond sterling aan postzegels, dat men in mijn lesenaar had gevonden en dat uit de kleine kas vermist werd.

— Wat geschiedde er toen? vroeg Raffles.

— Wat er geschieden moest! Ik werd op staanden voet ontslagen en zelfs dreigde de patroon, de justitie in de zaak te betrekken!

— Waarom is dat dan niet geschied?

— Omdat een mij onbekend persoon mijn voorspraak is geweest!

— Dat is zonderling! zeide Raffles. Maar ga voort. Men heeft u dus niet verder lastig gevallen?

— Neen, Mylord! Ik betuigde uit al mijne macht mijne onschuld, maar bijna had ik daar de zaak mede bedorven, want de patroon geloofde mij niet.

— De schijn was ook tegen u, Miss Balanos, vergeet dat niet! zeide Raffles.

— Dat weet ik, Mylord! Maar ik zweer u bij alles wat mij heilig is, dat ik volmaakt onschuldig was!

— Dat geloof ik, Miss! zeide Raffles eenvoudig. En daarop kwam toen zeker die brief die u naar Londen riep?

— Juist, Mylord! den dag daarop!

— Dat is wel bijzonder vlug!

— Dat is mij pas later opgevallen!

— Vond u verloofde het goed dat gij alleen naar Londen zoudt gaan?

— In het eerst verzette hij er zich heftig tegen. Ik maakte hem echter duidelijk, dat ik zulk een schitterend aanbod niet mocht afwijzen! Wij hadden een klein sommetje bespaard en als ik nu hard werkte dan konden wij des te eerder trouwe!

— En nu is uw verhaal zeker ten einde, Miss?

Het jonge meisje knikte zwijgend.

Raffles begon langzaam het groote vertrek op en neder te loopen, met gebogen hoofd en de armen op den rug gevouwen.

Toen stond hij weder voor de jeugdige Griekin stil en zeide op levendigen toon:

— Het is duidelijk dat hier iets achter steekt. Laten wij de zaken eens na vervolg bezien: Gij komt in Leeds met uw verloofde; krijgt daar vrij spoedig een betrekking en vervult uw werk naar behooren. Eensklaps, zonder dat iets u op dien slag kon voorbereiden, betichtigt men u achtereenvolgens van twee laagheden. Gij hebt noch de eene noch de andere bedreven. Een geheimzinnig personage is uw voorspraak. Hij houdt de politie buiten spel, maar zijn macht strekt blijkbaar niet ver genoeg om u voor ontslag te vrijwaren! Nauwelijks een half etmaal later krijgt gij een aanbieding om naar Londen te komen. Men betaalt u een veel te hoog salaris voor een werk dat een meisje van twaalf jaar zou kunnen verrichten, en dat werk doet gij op een allerzonderlingst kantoor. Als gij daar acht dagen zoogenaamd gewerkt hebt, worden uw papieren ontstolen, op een even sluwe als brutale wijze! Wij zullen het er wel over eens zijn dat er eenige methode zit in deze reeks van gebeurtenissen, waarbij het toeval klaarblijkelijk slechts een zeer geringe rol heeft vervuld!

Het jonge meisje had met toenemende verbazing toegeluisterd.

— In dat licht heb ik het nog nooit gezien, Mylord! riep zij uit.

Raffles had zijn wandeling hervat.

Charly volgde hem zwijgend met een blik.

Het was duidelijk te zien dat Raffles zich alle moeite gaf om den sluiters op te lichten, die dezen geheimzinnigen samenloop van omstandigheden bedekte.

Weer bleef hij voor de jonge Griekin staan en hernam:

— Miss Balanos, ik ben u dankbaar voor het vertrouwen dat gij in mijn gesteld hebt. Ik zal alles doen wat in mijn vermogen is om dit raadsel op te lossen. Maar gij zoudt mij mijn taak ten eerste vergemakke-

lijken als gij mij geheel en al in uw vertrouwen zoudt willen nemen en ons nu aanstonds zoudt willen mededeelen, wat er in Griekenland geschied is, dat u zoo plotseling uit dat land heeft verjaagd!

Het jonge meisje wierp Raffles een verschrikten blik toe.

Haar hart scheen door tweestrijd gefolterd te worden.

Zij kreunde zachtjes en zeide:

— Mylord — het is niet alleen mijn geheim!

— Ik begrijp u! hernam Raffles op vriendelijken toon. En toch herhaal ik: Alleen door mij volkomen te vertrouwen zult gij deze zaak voor u zelve tot opheldering kunnen brengen!

Helena Balanos scheen zich nog even te bedenken en zeide toen, terwijl zij Raffles beide handen toestak:

— Welnu dan — ja ik wil u vertrouwen schenken! Welk belang zoudt gij er ook bij hebben om een eenvoudig rampzalig meisje als ik ben te benadeelen! Luister, Mylord, dan zal ik u met enkele woorden vertellen wat er is voorgevallen.

De jonge Griekin droogde haar oogen, waarin tranen stonden en vervolgde:

— Ik heb u gezegd dat Antonios en ik te Athene woonden, nog slechts weinige maanden geleden. Wij waren zoo gelukkig als twee jonge lieden maar zijn kunnen, die binnenkort in het huwelijk hopen te treden, en die elkander van harte lief hebben. Ik was een wees, en ook de vader van Anton is reeds geruimen tijd geleden in den oorlog met de Turken gevallen. Maar ons geluk zou helaas niet lang duren! Het noodlot wilde dat een rijk man, gehuwd en vader van twee kinderen zijn oog op mij had laten vallen. Ik kan u niet alles uitvoerig mededeelen wat er toen geschied is, Mylord!

— Dat behoeft ook niet, Miss, zeide Raffles zachtjes. Vertel mij slechts de hoofdzaak, dat is voldoende!

— Antonios was zeer heftig en jaloersch van aard, en ik verkeerde in de grootste ongerustheid dat hij iets zoude merken! Die vrees zou maar al te spoedig gegrond blijken! Ik weet niet wie mijn verloofde op de hoogte bracht, maar op een avond kreeg hij, niet ver van mijn woning, waarheen hij zich juist wilde begeven, een hevige twist met den man van wien ik zooeven sprak. Deze trok zijn revolver, maar alvorens hij van zijn wapen gebruik had kunnen maken, had Antonios, met den looden knop van zijn wandelstok, dien hij steeds bij zich droeg, hem zulk een zwaren slag op het hoofd toegebracht, dat hij ontzield nederstortte!

Het jonge meisje zweeg even en begroef opnieuw het gelaat in de handen.

Haar stem had een heeschen klank toen zij vervolgde:

— Antonios nam onmiddellijk de vlucht en kwam mij vertellen wat er gebeurd was!

— Hij nam onmiddellijk de vlucht? vroeg Raffles. Hoe kon hij dan weten dat de andere dood was?

— Dat werd hem nog geen kwartier later medegedeeld door eenige vrienden, die in de verte van het geval, dat zich in enkele seconden afspeelde, getuigen waren geweest.

— Waar kwamen die vrienden?

— In mijn woning, Mylord! Zij zeiden dat wij onmiddellijk moesten vluchten, want dat de politie mijn Antonios anders zou arresteeren.

— En dat hebt gij toen gedaan?

— Dat kunt gij wel denken, Mylord. Ik zelf heb er Antonios toe aangespoord.

— Zijt gij dienzelfden nacht afgereisd?

— Ja, nadat Antonios afscheid had genomen van zijn moeder.

— Hoe heet die Griek?

— Gennadios.

Raffles keek Charly vragend aan.

— Herinnert gij u soms iets van die zaak, Brand?

De jonge man ging met zijn geheugen te rade en antwoordde toen:

— Ik kan mij den naam volstrekt niet herinneren! Hoe lang moet dat geleden zijn, Miss?

— Iets langer dan drie maanden.

— Was Gennadios een bekende persoonlijkheid?

— Hij was schatrijk en bekleedde een zeer aanzienlijken post.

— Een staatsfunctie?

— Ja, hij was geloof ik legatiesecretaris of iets dergelijks.

Charly krabde zich achter de ooren.

— Lord Aberdeen kan het getuigen dat ik de bladen van begin tot eind zeer nauwkeurig pleeg door te lezen, Miss, maar ik kan mij volstrekt niet herinneren iets van dit geval te hebben gelezen! Wel is waar geschiedde het te Athene en niet te Londen, maar daar staat tegenover dat het een legatiesecretaris is! Meestal worden dergelijke dingen vooral door de correspondenten van de volksbladen naar Engeland geseind! Ik wil echter erkennen, dat de mogelijkheid niet is uitgesloten, dat ik het berichtje over het hoofd heb gezien.

— Vertel mij eens, Miss, hernam Raffles, die in ge-

dachten verzonken had gestaan, waren het goede vrienden die u kwamen mededeelen dat Gennadios verslagen was.

— Het waren collega's van het kantoor van Antonios. Hij kende hen tamelijk goed.

— Zoo, zoo. Gij zijt toen naar Leeds vertrokken, waarschijnlijk omdat gij wat bevreesd waart voor de politie te Londen, en hebt in de katoenstad gelukkig spoedig een vrij goede betrekking gevonden. En daar is die reeks eigenaardige avonturen begonnen, die hier te Londen moest eindigen met den diefstal van uw papieren!

Het jonge meisje knikte zwijgend.

— En — hebt gij mij nu werkelijk alles verteld, Miss? vroeg Raffles, terwijl hij Helena doordringend aanzag.

— Alles, Mylord! antwoordde de jonge Griekin, dat bezweer ik u.

— Laat mij u dan zeggen, Miss, hernam Raffles op ernstigen toon, dat gij als ik mij niet bedrieg het slachtoffer zijt van een schandelijke en misdadige intrige, die ik tot iederen prijs wil doorgronden! Ik heb talrijke vrienden, die mij zullen helpen dit raadsel op te lossen!

HOOFDSTUK VI.

Naar Leeds.

Eenige minuten later was de jonge Griekin vertrokken, veel bedaarder dan zij gekomen was en gelukkig in de overtuiging dat Lord William Aberdeen al zijn grooten invloed in het werk zou stellen om het raadsel tot oplossing te brengen, dat thans haar leven verduisterde.

Raffles had haar beloofd haar aanstonds op de hoogte te zullen brengen als hij iets mocht hebben ontdekt, en haar aangeraden, voorloopig de politie niet op de hoogte te brengen van den diefstal der papieren.

Zoodra Raffles haar naar de voordeur had gebracht, waarvoor de auto met Henderson aan het stuurwiel reeds stond te wachten, zeide hij tot Charly, na zijn horloge te hebben geraadpleegd:

— Over een uur gaat er een trein naar Leeds, Charly, dien moeten wij halen! Wij zijn er dan vannacht om twee uren!

— Wat wil je daar gaan doen?

— Met den jongen Sparas spreken. En hem waarschuwen!

— Waarschuwen? herhaalde Charly verbaasd. Waarvoor?

— Voor zijn vijanden?

— Zou hij die hier in Engeland dan hebben? riep Charly uit.

— Evengoed als dat ongelukkige jonge meisje! Maar bij hem is het misschien nog wel erger, wellicht

loopt zijn leven nog gevaar!

— Waarom in 's hemels naam?

— Omdat hij de kerels dwarsboomt, die Helena in hun macht, of ten minste onder hun toezicht hebben weten te krijgen!

— Die kerels? Bedoel je Adams en Davy?

— Wie zou ik anders bedoelen?

— Wat heb je dan eigenlijk tegen hen?

— Ik heb tegen hen, beste Charly, dat zij pas zoo kort exporteurs zijn, ik heb tegen hen dat zij in zulk een zonderling afgelegen wijk wonen, ik heb tegen hen dat zij er volstrekt geen personeel op na houden, dat hun kantoor zoo armoedig is ingericht, dat zij om een typiste gevraagd hebben die voortreffelijk Grieksch leest en schrijft, ofschoon zij van die kennis in het geheel geen profijt trekken. Dat zij de typiste niet laten werken en haar bovendien veel te duur betalen! En ten slotte heb ik tegen hen dat zij er blijkbaar afkeerig van zijn zaken met iemand te doen!

— Ja, dat klinkt alles zonderling genoeg, maar het is toch dunkt mij niet voldoende, om staande te houden dat Adams en Davy kwaad in den zin hebben tegen Helena Balanos!

— Ei? Denk je soms dat dat alles om haar best wil gebeurt?

— Dat natuurlijk ook niet, maar.....

— Beste Charly, er valt niet aan te twifelen of die

twee kerels hebben die gansche zaak op touw gezet met geen ander doel dan de jonge Griekin in hunne onmiddellijke nabijheid, en steeds onder hun oogen te hebben. Waarom kunnen zij dat gedaan hebben? Natuurlijk omdat het jonge meisje hun op een of andere wijze voordeel kan opleveren. En daar zij dat zeker niet doet met eenige minuten typen per dag, moet zij het op een andere manier doen. De vraag is nu maar welke manier dat is! Als wij dat wisten, waren wij reeds een heel eind verder! Het staat in ieder geval vast, dat Adams en Davy heel wat moeite hebben gedaan om het jonge meisje in hun dienst te krijgen! Zij zijn zelfs zoo ver gegaan, dat zij haar op een schandelijke wijze bij haar werkgever te Leeds belasterd hebben!

— Maar Edward! riep Charly uit.

— Wat dacht je dan? Waarom zou ik dat jonge meisje niet gelooven? Zij bezweert dat zij niet schuldig staat aan dien postzegeldiefstal, noch aan — de andere dingen die haar verweten zijn! Nu, als zij het niet gedaan heeft, dan is het dunkt mij duidelijk, dat hier geknoeid is!

— Dat ben ik met je eens.

— Welnu, ik zou wel eens willen weten wie de knoeters anders zouden kunnen zijn dan die verdachte exporteurs, maar wij hebben al te veel gepraat, mijn jongen, wij moeten op weg! Miss Balanos heeft mij het adres van haar verloofde opgegeven.

— Gaan wij hem midden in den nacht uit zijn bed halen?

— Stellig!

— Is er dan zoo'n haast bij de zaak?

— Grootte haast, Charly, bedenk toch eens! Zij hebben haar papieren gestolen!

— Maar wat willen zij daar dan toch mede doen? riep Charly op wanhopigen toon.

De jonge man zette zulk een ongelukkig gezicht dat Raffles een glimlach niet kon weerhouden.

Toen klopte hij zijn jongen makker op den schouder en antwoordde:

— Op die vraag zal je je zelf spoedig antwoord kunnen geven, Charly! Laat ik je nu maar vast zeggen, dat ze er zeker niet veel goeds zullen mede doen.

Onder dit korte gesprek hadden de beide vrienden zich naar hun slaapkamers begeven, teneinde daar vlug hun handvaliezen te nemen.

Zij wachtten niet op de terugkomst van Henderson, maar riepen een huur-auto aan, en bevelen den chauffeur

hen zoo spoedig mogelijk naar het station te rijden.

Zij kwamen daar juist bijtijds voor den laatsten trein naar Leeds.

In den D-wagen, die eerste en tweede klas coupés bevatten, was het niet zeer vol.

Er bevonden zich slechts weinig reizigers in den trein.

In de eerste klas coupé waar Raffles en Charly zich bevonden, zaten zij geheel alleen.

Toen de trein Londen reeds achter zich had, stond Raffles op, teneinde wat door de lange gang heen en weer te loopen.

Hij keerde echter spoedig weder terug.

Zijn gelaat had een eigenaardige uitdrukking.

— Wat is er? vroeg Charly zachtjes, die in de laatstrekken van zijn vriend als in een open boek kon lezen.

— Er zit een kennis van ons in den trein! antwoordde Raffles op even zachten toon.

— Wie dan? vroeg Charly verbaasd.

— Het jongmensch met zijn diep liggende oogen, dat wij dien avond uit het huis van Adams en Davy hebben zien komen, en dat ook Miss Balanos daar eenige malen gezien heeft!

— Dat is toevallig, riep Charly uit.

— Misschien niet zoo toevallig! Het zou mij niet verwonderen dat het jongmensch met den laatsten trein naar huis terugkeert, naar Leeds bijvoorbeeld.

Charly keek Raffles aandachtig aan.

Het was duidelijk dat Lord Lister een of ander spoor volgde — maar wat dat zijn kon, daarvan had de jonge man niet het flauwste denkbeeld.

— Heeft hij je gezien? vroeg Charly.

— Neen, en dat doet mij genoegen, want ik zal zoo vrij zijn eens na te gaan waar de jonge man met zijn diepliggende oogen en zijn wit gezicht zijn tenten heeft opgeslagen!

Intusschen vloog de sneltrein met onverminderde vaart door den nacht.

Raffles wist dat hij slechts aan twee stations zou stoppen, alvorens Leeds te bereiken.

Even voor dat de trein deze stations zou binnen rijden, ging Raffles ter sluiks een blik slaan in de coupé tweede klasse, waarin de onbekende jonge man gezeten was.

Maar telkenmale zag hij dat deze stil bleef zitten, verdiept in de lezing van een geïllustreerd tijdschrift.

Zoodra de trein het station van Leeds binnenreed, namen Raffles en Charly hun valies ter hand.

Ze bleven in de coupé staan en zagen nu de reizigers haastig in de smalle gang voorbij schuiven.

Onder hen bevond zich ook de jonge man met het witte gezicht.

Hij droeg een licht-grijze reispet en had een kleine citybag van imitatieleider in de hand.

Aanstands volgden Raffles en Charly hem zoo dicht mogelijk op den voet.

Zij passeerden bijna gelijktijdig het tourniquet, maar de jonge man had nog geen oogenblik omgekeken.

Met haastige stappen liep hij voort.

Hij nam geen rijtuig of auto, waaruit mocht worden afgeleid dat hij tamelijk dicht bij het station woonde.

Dat bleek ook zoo te zijn, want nauwelijks hadden Raffles en Charly hem eenige straten door gevolgd, of zij zagen hem stil staan, en hoorden duidelijk het gerammel van een sleutelbos.

De beide mannen wachtten er zich wel voor, stil te staan, om aldus argwaan te geven.

Zij liepen intengendeel kalm voort.

De jonge man had slechts even een onverschilligen blik terzijde geworpen, zonder zelfs zijn achtervolgers aan te zien, die aan de andere zijde van de straat liepen, en stak nu den sleutel in het slot van zijn huisdeur.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

De beide vrienden prenten zich het huisnummer goed in het geheugen en overtuigden zich op den hoek van de volgende dwarsstraat van den naam der straat, waar het wild woonde, dat zij zoo ijverig achtervolgd hadden.

Het bleek de Elisabethstreet te zijn.

Raffles wreef zich de handen.

— Een prachtige ontdekking, mijn jongen! Ik geloof dat alles goed gaat! Laten wij nu maar spoedig naar onzen onbekenden vriend Antonios Sparas gaan.

Juist reed er een huurauto voorbij.

Raffles wenkte den chauffeur. Toen de wagen stil stond vroeg hij:

— Is de Dickensstreet hier ver vandaan?

— Een half uur loopens ongeveer, mijnheer!

— Breng ons daar dan spoedig heen — No. 27!

De auto zette zich in beweging en stond reeds 5 minuten later stil voor het opgegeven adres.

— De chauffeurs halve uurtjes schijnen juist het te

genovergestelde te zijn van de beroemde boerenkwartiertjes! merkte Raffles laconiek op, terwijl hij uitstapte. Ik geloof dat wij het in tien minuten hadden kunnen loopen.

Hij betaalde den chauffeur en zond den man weg.

De twee vrienden stonden nu voor een tamelijk groot huis.

Voor het raam naast de huisdeur was een karton opgehangen met de woorden: „Gemeubelde en ongemeubelde kamers te huur.”

Raffles belde aan.

Hij moest echter deze bewerking nog drie malen herhalen, voor er in de huisdeur een klein glazen luikje werd geopend, waarachter een groot hoofd verscheen dat met een witte slaapmuts gedekt was.

Een knorrige stem vroeg:

— Wat moet dat brandgelui beteekenen in het holst van den nacht?

— Wij komen iemand bezoeken, goede vriend, zeide Raffles kalm.

— Om drie uur in den nacht?

— Het heeft daar juist half drie geslagen.

— Dat doet er niet toe. Half drie is geen bezoeker voor fatsoenlijke menschen. Kom morgen nog maar eens terug.

Reeds wilde de man het luikje weder toeslaan, maar halverwege staakte hij deze beweging.

Zijn oogen bleven gevestigd op een schitterend voorwerp aan den anderen kant van de deur.

Het was een halve sovereign, welke Raffles uit zijn vestzak had opgediept en thans tusschen beide vingerspitsen omhoog stak.

— Gij zijt de portier? vroeg hij.

— Die ben ik, mijnheer.

— Wat dunkt u van dit aardige geldstukje?

— Het ziet er zoo op het eerste gezicht heel aantrekkelijk uit.

— En ik verzeker u dat het bij nadere kennismaking wint. Zou ik er u even aan mogen voorstellen?

Het luikje werd weder wijd geopend, en de stem van den portier had bijna haar knorrigheid verloren toen hij hernam:

— Niets zal mij aangenamer zijn, mijnheer.

En tegelijkertijd werd er een tamelijk vuile hand door het luikje gestoken.

Raffles liet er het gouden muntstukje invallen en anstands sloot de hand zich als een van die vleeschetende planten tusschen welks bladen een arm vliegje geraakt.

Een oogenblik stilte.

De portier scheen het geldstukje aan een nauwkeu-
tiger beschouwing te onderwerpen.

Toen klonk zijn stem weder:

— Het is een allerliefst klein ding, mijnheer. Ik zou
het graag wat langer bij mij houden.

— Ga uw gang, zeide Raffles lachend. Maar dan
mag ik zeker wel op een kleine tegenbeleefdheid
rekenen?

— Dat is niet meer dan billijk. Vraag mij slechts
wat gij wenscht te weten.

— Woont hier een jonge Griek, Antonios Sparas ge-
heeten?

— Ja mijnheer.

— Is hij op het oogenblik thuis?

— Zeker, maar hij slaapt.

— Ga hem dan aanstonds wakker maken.

— Dat meent gij toch zeker niet?

— Ik meen het integendeel in vollen ernst!

— Maar mijnheer Sparas zal mij zeer slecht ont-
vangen.

— Dat doet er minder toe, als hij slechts wakker
wordt. Ik heb middelen om u voor die kleine onaange-
naamheid schadeloos te stellen.

— Dan is het wat anders. Maar gij moet dan zeker
een goed vriend van mijnheer zijn dat gij hem midden
in den nacht komt bezoeken?

— Hij heeft zelfs mijn naam nooit gehoord.

— Wat, riep de portier verschrikt uit. En denkt gij
dan werkelijk dat hij u te woord zal staan?

— Ik ben er zeker van als gij slechts den naam van
Helena Balanos noemt, en mijnheer Sparas zegt, dat
wij hem uit haar naam moeten spreken over een hoogst
gewichtige zaak die geen uitstel kan dulden.

HOOFDSTUK VII.

Een gesprek en zijn gevolgen.

De voordeur werd geopend en de beide bezoekers
kwamen binnen.

De portier verzocht hen plaats te nemen op een gang-
bank, draaide daarna het elektrische licht op en besteg
de trap.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en keerde
veel sneller terug dan hij was heengegaan.

— Mijnheer Sparas verzoekt u, onmiddellijk bij hem
te willen komen, mijne heeren. Wees zoo goed mij te
volgen.

Raffles en Charly stonden op en volgden den portier
tot zij de derde verdieping bereikt hadden.

Daar klopte de man op een deur, die aanstonds ge-
opend werd door een jongen man met een donker uiter-
lijk, die blijkbaar in de haast eenige kleedingstukken
over zijn nachtgoed had aangetrokken.

Hij nam Raffles en Charly beurtelings scherp op en
zeide toen in goed Engelsch maar met een buiten-
landsch accent:

— Ik vermoed dat gij mij een belangrijke tijding
hebt mede te deelen, mijne heeren, anders zoudt gij mij

natuurlijk op dezen tijd niet hebben laten wekken.
Kom binnen als ik u verzoeken mag.

De beide bezoekers traden een tamelijk goed gemeu-
beld vertrek binnen en de portier verwijderde zich en
sloot de deur achter zich.

Eenige korte oogenblikken heerschte er stilzwijgen
in het vertrek.

De donkere oogen van den jongen Griek waren vol
spanning op het gelaat van Raffles gericht.

Hij wees zijn beide bezoekers een stoel en zeide
daarop:

— Ik heb er in toegestemd u te ontvangen, heeren,
omdat de portier mij den naam noemde van iemand die
mij dierbaarder is dan alles ter wereld. Ik hoop toch
dat er haar niets overkomen is? Zij is toch niet ernstig
ziek?

Zijn groote zwarte oogen hadden een angstige uit-
drukking gekregen.

— Miss Balanos is volkomen gezond, mijnheer, zeide
Raffles op geruststellenden toon. Er is haar echter op
een andere manier iets overkomen.

— Wat wilt gij zeggen?

— Men heeft haar gisteren haar papieren ontstolen, die haar identiteit moeten vaststellen.

Sparas slaakte een kreet van verbazing.

— Haar identiteitspapieren? Maar met welk doel dan toch?

— Hoogst waarschijnlijk met een laaghartig doel, mijnheer Sparas, antwoordde Raffles. Maar sta mij toe dat ik mij en mijn vriend eerst aan u voorstel. Ik ben Lord William Aberdeen uit Londen en dit is mijn vriend en secretaris, Charly Brand. Door een toeval leerden wij Miss Balanos kennen, toen zij uit deze stad te Londen aan een verkeerd station was uitgestapt.

De jonge man was opgesprongen en kwam met uitgestoken handen op Raffles toe.

— Gij behoeft niets meer te zeggen, Mylord. Ik weet alles. Helena heeft het mij onmiddellijk geschreven.

— Heeft zij werkelijk van die kleinigheid gewag gemaakt?

— Gij noemt het een kleinigheid, Mylord, maar Helena heeft u als een reddende engel beschouwd.

— Gij zijt dus op de hoogte van wat er te Londen gebeurd is?

— Ja Mylord, dat ben ik, dat wil zeggen — van dien diefstal wist ik nog niets.

— Misschien is haar brief waarin zij u dat mededeelt wel onderweg, hernam Raffles. Welnu mijnheer Sparas, als gij dat alles weet dan kan ik kort zijn. Ik ben vast overtuigd dat hier iets achterschuilt.

En nu deelde Raffles den jongen Griek het verloop der gebeurtenissen mede en zijn kwade vermoedens.

Antonios Sparas had met de grootste aandacht toegelisterd.

Zijn licht gebruid, knap gelaat was beurtelings bleek en rood geworden.

Nu stond hij op en liep opgewonden de kamer eenige malen heen en weder.

— Van uw standpunt heb ik zaak nog nooit beschouwd, Mylord. En toch — zooals gij het mededeelt moet er ook inderdaad iets tegen ons, of tenminste tegen mijn lieve Helena in het schild worden gevoerd. Maar wat kan dat zijn? Ik ben mij volstrekt niet bewust dat zij vijanden heeft. Wie zou haar nadeel willen berokkenen?

— Miss Balanos heeft in zooverre vijanden, dat zij blijkbaar iemand of iets in den weg staat, hernam Raffles op ernstigen toon.

— Maar wat kan dat dan toch zijn, Mylord? riep de jonge Griek uit.

— Dat moeten wij juist onderzoeken, mijnheer Sparas, ofschoon ik het wel kan raden. Wij moeten echter volmaakte zekerheid hebben. Wilt gij mij helpen bij dat onderzoek?

— Vraagt gij dat nog, Mylord? Natuurlijk wil ik dat. Beschik slechts over mij.

— Laat ik u dan om te beginnen zeggen, mijn jonge vriend, dat uw verloofde mij, op mijn eigen aandringen, dat erken ik eerlijk, geheel en al in haar vertrouwen heeft genomen, en dat ik alles van u weet. Gij begrijpt mij goed? Alles!

De jonge Griek was op het hooren van deze woorden zeer bleek geworden.

Zijn stem had een doffen klank toen hij vroeg:

— Ook dat van — Gennadios?

— Ook dat.

De jonge man liet zich op zijn stoel vallen en begroef het gelaat.

— Dat had zij niet moeten doen, klonk het nauwelijks hoorbaar.

— Misschien toch wel, mijnheer Sparas, zeide Raffles terwijl hij op de gebogen gestalte toetrad en zijn hand op den schouder van den jongen Griek legde.

De jonge man hief het hoofd weder op en zeide met verstikte stem:

— Maar als de politie mijn verblijf zou ontdekken, Mylord, dan zou ik verloren zijn.

— Wie heeft u dat gezegd?

— Een kennis van mij.

— Te Athene?

— Neen, hier te Leeds.

— Dan heeft die man gelogen, of hij kende de wettens van zijn eigen land niet. Engeland heeft geen uitleveringstractaat met uw vaderland.

— Maar waarom zou hij mij bedrogen hebben, vroeg nu Sparas.

— Misschien wel omdat hij in het komplot betrokken is. Waar hebt gij kennis gemaakt met dien man?

— In een Italiaansch wijnhuis, dicht bij mijn kantoor.

— Kwaamt gij daar vroeger wel eens met Miss Balanos?

— Niet vaak, maar wij kwamen er toch wel enkele maken. Men kon daar ook Griekschen wijn krijgen, die ons aan ons heerlijk vaderland herinnerde.

Raffles stond in diep gepeins verzonken.

Eindelijk riep hij uit:

— Het wordt mij hoe langer hoe duidelijker dat wij hier met een schandelijk complot te doen hebben,

maar ik zal niet rusten voor ik deze duistere zaak heb opgehelderd.

Hij nam zijn hoed en zeide, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen:

— Mijnheer Sparas, wij mogen u niet langer van uw nachtrust berooven en wij zelve hebben een weinig slaap noodig. Morgen breekt er wellicht een drukke dag voor ons aan. Ik laat u echter nog niet los.

— Ik herhaal het u, Mylord, dat gij te allen tijde over mij kunt beschikken. Ik zal toch niet meer kunnen slapen. De ongerustheid over het lot van mijn lieve Helena zal den slaap wel uit mijn oogen houden.

— Gij doet zeer verkeerd als gij u ongerust maakt, zeide Raffles, want ik geloof u de stellige verzekering te kunnen geven dat Miss Helena geen persoonlijk gevaar dreigt. En bovendien — wij beiden waken over haar.

Maar plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Ik sprak daar over persoonlijk gevaar. Zijt gij zelf hier te Leeds steeds met rust gelaten?

— Ik ben twee maal des nacht in één ruzie op straat geraakt, en eens heeft een kerel mij aangerand. Gelukkig had ik alle drie de keeren mijn revolver spoedig genoeg bij de hand om mij te kunnen redden.

— Het kon niet mooier, riep Raffles uit. Dat is te zeggen, hernam hij haastig, het is natuurlijk voor u alles behalve aangenaam geweest dat men u heeft willen mishandelen, maar het feit zelf bevestigt volkomen mijn vermoedens. En nu vraag ik u — zoudt gij morgenochtend omstreeks half acht met ons in de Elisabethstreet willen komen?

— In de Elisabethstreet? herhaalde de jonge man verbaasd. Wat moet ik daar doen?

— Daar moet gij met ons in hinderlaag gaan liggen. O, stel u gerust, het betreft voorlopig een onschuldige zaak. Gij moet weten dat wij in den nachttrein een jongen man hebben aangetroffen die ons uiterst verdacht voorkwam, omdat hij in betrekking schijnt te staan met die geheimzinnige exporteurs Adams en Davy. De jongeman stapte hier in deze stad uit. Wij zijn hem gevolgd en hebben hem in een huis in de Elisabethstreet zien binnegaan. Ik wil weten wat die jonge man hier te Leeds uitvoert.

— De Elisabethstreet, mompelde de jonge Griek voor de derde maal half voor zich heen.

Plotseling hief hij het hoofd op en vroeg haastig:

— Hoe zag hij er uit?

— Klein, tenger, met een zeer bleek smal gelaat en

onrustige zwarte oogen, die diep in de kassen liggen.

De jonge Griek slaakte een kreet.

— Maar dan is hij het, riep hij uit.

— Wie dan? vroeg Raffles.

— Alex Fryer, mijn kennis. Dezelfde die mij verteld heeft, dat men voor een manslag wordt uitgeleverd.

— Hebt gij hem dan die zaak verteld? vroeg Raffles verschrikt.

— Neen Mylord, waar denkt gij aan. Ik heb mijn vraag natuurlijk in het algemeen gesteld.

Charly merkte in de oogen van zijn vriend dezelfde schittering op die er steeds in te vinden was, als Raffles een of andere belangrijke ontdekking had gedaan.

— Wat is het beroep van dien Alex Fryer?

— Hij is klerk bij een notaris.

— Prachtig.

— Woont hij hier te Leeds?

— Ja Mylord!

— Ging hij vaak naar Londen?

— Ik wist niet dat hij daar ooit een voet gezet heeft.

— Waart gij intiem met hem?

— Ik heb hem zelden anders gezien dan in het Italiaansche wijnhuis.

— Kent gij den naam van den notaris bij wien hij in dienst is?

— Ja.

— Dan behoeven wij dus geen moeite te nemen het bleek jongemensch morgenochtend te volgen. Ik geloof dat hij een groote rol in de komedie vervult.

Hij zweeg even en vroeg toen:

— Weet gij een goed hotel in de buurt?

— In de Miltonstreet, Mylord, om den hoek, geen honderd passen hier van daan. Ik zou u natuurlijk wel verzoeken mijn gasten te zijn voor dezen nacht, maar ik kan u tot mijn leedwezen volstrekt geen slaappleaats aanbieden.

— Wij zouden ook niet gaarne van uw gastvrijheid misbruik maken, mijnheer. Wij spreken dus af dat wij u morgenochtend om half acht komen halen. De stad Leeds is niet zoo bijzonder groot en de klerken op een notariskantoor behoeven in ons gezegend land nooit voor negen uur of half tien aanwezig te zijn. Wij zouden u deze moeite niet berokkenen als het niet volstrekt noodig was de identiteit vast te stellen van den jongen man, anders zou het tot niets dienen hem te volgen. En — morgen hopen wij u goede berichten te kunnen geven, mijnheer Sparas.

HOOFDSTUK VIII.

Raffles aan het vinkentouw.

Raffles en Charly namen afscheid van den jongen Griek, en daalden de trap af.

In de kleine vestibule troffen zij den portier, die op de bank zat te knikkebollen.

Raffles maakte den man wakker en drukte hem een geldstuk in de hand.

— Zie hier, goede vriend, dat zal wel voldoende zijn, naar ik hoop, om je over de teleurstelling van een gestoorde nachtrust heen te helpen.

De man bekeek het glinsterend goudstukje in de palm van zijn hand met een teederen blik en zeide grinnikend:

— Voor dat bedrag, mijnheer, moogt gij mij iederen nacht uit mijn bed halen.

Hij liep naar de deur en opende het nachtslot met zijn sleutel.

Het volgend oogenblik stonden Raffles en Charly weder op straat.

De jonge man wierp een blik op het gelaat van zijn vriend.

Het stond minder strak dan gewoonlijk en er lag een uitdrukking van zegepraal en voldoening op.

— Ik geloof dat gij iets ontdekt hebt, Edward? vroeg Charly lachend. Hebt gij het raadsel opgelost?

— Dat nog wel niet, maar ik geloof toch wel niet dat het veel scheelt.

— Ik moet het tot mijn schande en mijn oneer bekenen, maar ik begrijp er nog niet veel van! Ik heb een gevoel als een bromvlieg die in een bierglas is opgesloten en telkens met zijn kop tegen de wanden van zijn gevangenis bonst, in zijn poging om een uitweg te vinden.

— Die beeldspraak is niet kwaad, vooral als wij bedenken dat het kwart over drieën in den nacht is, zeide Raffles lachend. Maar beste jongen, heeft de omstandigheid dat die zoogenaamde vriend of kennis bij een notaris in betrekking is, je dan niets geleerd?

— Wat zou het mij leeren? zeide Charly onnoozel.

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Vertel mij eens, Charly, wat zijn zool de bezigheden van een notaris?

— De bezigheden? kwam Charly verbouwereerd. Wel, hij houdt geldswaardige stukken onder zijn berusting, hij legaliseert contracten, hypotheeken enz. hij bewaart familiepapieren, hij treedt als boedelreddeaar op en regelt nalatenschappen.....

— Halt! riep Raffles uit, verder behoef je niet te gaan. Ik vestig vooral je aandacht op die laatste heid, de rest kan mij minder schelen.

Charly keek Raffles met open mond aan.

— Begin je nu enig licht te zien? vroeg Raffles.

— De waarheid is..... stamelde Charly.

— De waarheid is dat je nog steeds de rol vervult van de vlieg in het bierglas, merkte Raffles lachend op. Nu, hier zijn wij aan het hotel — je zult over eenige uren wel helderder zien.

De beide vrienden stonden voor een groot hotel, waarvan nog eenige vensters verlicht waren, blijkbaar behoorende bij het vertrek van den nachtportier.

De stad Leeds is een zeer druk spoorwegkruispunt, en daar er den ganschen nacht treinen aankomen, blijven de meeste hotels ook dag en nacht open.

In de ruime vestibule werden de beide reizigers ontvangen door een paar slaperige kellners, en door den portier.

— Hebt gij een paar goede kamers vrij? vroeg Raffles.

— Op welke verdieping, mijnheer?

— Dat doet er niet toe, mits de bedden goed zijn.

— Wij hebben nog twee uitstekende kamers, mijnheer. Hier is het vreemdelingenregister. Wees zoo goed uw naam in te schrijven.

Raffles schreef den naam van Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand in het register en aanstonds was het personeel geheel en al gediensig voor hen.

— Vóór ik mij ter ruste begeef — is het telegraafkantoor hier in de buurt?

— Dat is het, Mylord! Maar gij kunt uw telegrammen hier opgeven! Wij hebben een eigen telegraafbeampte, riep de portier op grootschen toon.

— Zooveel te beter! merkte Raffles kalm op. Wijs mij dan den weg eens. Ik heb een dringend telegram

te verzenden. Gij kunt mijn vriend den secretaris wel vast de kamers wijzen.

Terwijl twee agenten met de bagage voor Charly uit-huppelden, geleidde de nachtportier Raffles naar een vertrek, dat als hulppost- en telegraafkantoor was ingericht en waar een beambte met een uitgedoofde sigaar tusschen zijn half geopende lippen achter zijn toestel zat te dommelen.

De man werd wakker gemaakt en moest een tamelijk uitvoerig telegram met betaald antwoord voor den pas aangekomen logeergast verzenden.

— Wanneer kan er antwoord op zijn? vroeg Raffles, nadat hij betaald had.

— Over een uur of vijf, Mylord! antwoordde de beambte, na een blik op de klok te hebben geworpen.

— Mocht het soms eerder komen, breng mij dan het telegram onmiddellijk, tenminste wanneer ik dan nog niet het hotel verlaten heb!

Raffles verliet het vertrek en zocht op zijn beurt zijn slaapkamer op, naast die van Charly gelegen, en er met een tusschendeur mede verbonden.

— Hoe laat wenscht Mylord gewekt te worden? vroeg de kellner, die hem den weg gewezen had.

— Om zeven uur uiterlijk.

De kellner verwijderde zich na een diepe buiging te hebben gemaakt.

Geen kwartier later bewees de geregelde ademhaling van Raffles, dat de vermoeienissen van dien dag zich deden gevoelen!

Wat den armen Charly betreft — hij worstelde nog geruimen tijd met zijn eigen gedachte en trachtte vruchteloos eenig verband te leggen tusschen de jonge Griekin, den jongen man met het bleeke gelaat, een notaris, een wijnhuis en drie nachtelijke overvallen!

Den volgenden morgen was Raffles reeds weder wakker, nog vóór de kellner op zijn deur was komen kloppen.

— Is het antwoord op mijn telegram al ontvangen? riep Raffles door de gesloten deur.

— Ik heb het bij mij, Mylord!

— Schuif het dan maar onder de deur!

Het volgende oogenblik schoof het welbekende gele vierkantje van een telegram over het dikke tapijt naar binnen.

Raffles raapte het op en opende het haastig.

Een glans van voldoening spreidde zich over zijn gelaat uit.

— Ik dacht het al half, mompelde hij.

Hij ging Charly wekken en de beide vrienden kleedden zich haastig aan.

Zij gebruikten vlug het ontbijt, dat in de groote eetzaal was aangericht en begaven zich toen snel naar de woning van Antonios Sparas.

De jonge Griek was reeds geheel gekleed en had ontbeten.

Zijn gelaat was eenigszins bleek en het was duidelijk, dat hij weinig had geslapen.

— Gij hebt, geloof ik, geen goede nachtrust gehad, mijnheer Sparas? vroeg Raffles, nadat de mannen elkander gegroet hadden.

— Ik erken, dat ik niet veel geslapen heb, Mylord, antwoordde Antonios.

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Daar hebt gij verkeerd aan gedaan! Maar ik geloof, dat ik er voor kan zorgen, dat gij dezen nacht heel wat rustiger kunt slapen.

De jonge Griek wierp zijn bezoeker een vragenden blik toe.

Raffles haalde het telegram uit zijn binnenzak en tikte er eenige malen met zijn wijsvinger op.

— Ik geloof, dat ik hier een goede medicijn bij mij heb! zeide hij vroolijk.

— Wat hebt gij daar dan, Mylord? vroeg Sparas. Een telegram, naar ik zie?

— Ja, mijn vriend — een telegram!

— Van Helena? riep de jonge Griek uit.

— Neen, dat niet. Het telegram is afkomstig uit Athene!

— Wie zond het dan af?

— De hoofdcommissaris van politie! Ik had hem geseind! Gij behoeft volstrekt niet te verschrikken, want daar is geen reden voor! Maar kom, ik wil u niet langer in de onzekerheid laten! Gij hebt altijd gemeend, niet waar, dat gij den rijken Gennadios gedood hebt?

— Dat heeft men mij gezegd!

— Dan heeft men u ten tweeden male belogen, want Gennadios leeft! De wonde, welke gij hem hadt toegebracht, was volstrekt niet levensgevaarlijk, en na vier dagen in het gasthuis te hebben gelegen, werd hij als geheel hersteld ontslagen!

De jonge Griek tastte naar zijn hoofd en liet zich met een kreunenden zucht op een stoel neervallen.

— Belogen! Nogmaals belogen! Maar waarom dan toch! mompelde hij.

— Dat zal u spoedig genoeg blijken! antwoordde

Raffles op ernstigen toon. Ik heb er steeds aan getwijfeld of die Griek wel goed en wel dood was en daarom zond ik nog hedennacht een telegram aan den hoofdcommissaris van politie te Athene. Het antwoord heb ik u zooveen medegedeeld!

Sparas sprong weder overeind en greep Raffles bij de hand.

— Mylord, er geschieden hier dingen, die mijn begrip te boven gaan! Ik reken op uw hulp, om mij hier uit te helpen.

— Daarvoor ben ik immers hier gekomen, mijn waarde! zeide Raffles glimlachend.

— Wat wilt gij, dat ik doe, Mylord?

— Om te beginnen moet gij u aankleeden en met ons medegaan! Wij zullen ons verdekt opstellen in de buurt van het huis van Alex Fryer, en wachten tot hij er uit komt. Gij moet u echter zorgvuldig verborgen houden, want als hij u zou zien, zouden wij ons spel bederven!

— Dat zal heel gemakkelijk gaan! riep Sparas uit. Schuins tegenover zijn woning bevindt zich een vrij groot café, dat behalve aan de Elisabethstreet ook een uitgang heeft in een zijstraat, daar het op een hoek gelegen is.

— Het kon niet mooier! riep Raffles uit. Laten wij dan maar aanstonds op weg gaan.

Sparas greep hoed en stok en riep uit:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, ik zal geen rust of duur hebben vóór dit raadsel is opgelost! Ik kan u niet zeggen, hoeveel spijt ik er van heb, dat ik Helena alleen van hier heb laten vertrekken. Ik verzeker u, dat wij slechts konden besluiten om tijdelijk van elkander te scheiden, wegens het zeer hoge salaris, dat zij zou verdienen en dat ons in staat zou stellen spoedig in het huwelijk te treden!

— Nu, als gij het betreurt, dat gij haar hebt laten gaan, belet niets u haar weder terug te halen! merkte Raffles droogjes op.

— Meent gij dat in ernst, Mylord? vroeg Sparas, terwijl zijn oogen schitterden.

— In vollen ernst! Is hier een telegraafkantoor in de buurt?

— Ja, Mylord, wij moeten er een passeeren!

— Dan zullen wij daar binnentreden om er even een telegram aan uw verloofde te zenden!

— En wat moet dat telegram behelzen, Mylord?

— Slechts een paar woorden: „Kom onmiddellijk hier!”

— Maar, Mylord, als dat telegram aankomt, be-

vindt zij zich wellicht reeds op haar kantoor! Misschien krijgen Adams en Davy argwaan en openen zij het telegram, zoogenaamd bij ongeluk!

— Gij hebt zoo waar gelijk! Dat zou juist iets voor die heeren zijn!

Raffles dacht even na, terwijl de drie mannen de trap af liepen en voor dat zij de voordeur bereikt hadden, had hij reeds een nieuw plan bedacht.

— Luister eens! zeide hij, ik zal nu aanstonds mijn vertrouwden chauffeur Henderson telegrafeeren. Hij moet onmiddellijk naar de woning van Miss Balanos rijden, haar mijn telegram toonen, wat bijna overbodig is, want zij kent hem wel, en haar dan hierheen brengen!

— Per auto, Mylord? vroeg Antonios.

— Ja, mijn waarde, per auto. Ik verzeker u, dat zij er dan heel wat spoediger zal zijn dan wanneer zij op een trein zou moeten wachten!

— Maar als zij haar woning reeds verlaten heeft, merkte Charly op.

— Dat is niet waarschijnlijk, want het is nog zeer vroeg. Mocht zij echter inderdaad reeds vertrokken zijn, dan moet hij zich naar het kantoor van Adams en Davy begeven en haar daar onder een of ander voorwendsel wegtrouwen. Dat kunnen wij gerust aan zijn schrandereheid overlaten.

Intusschen waren de drie mannen voortgelopen.

— Hier hebben wij het telegraafkantoor! riep Raffles uit. Wacht maar even, ik ben aanstonds weder terug.

Raffles ging binnen, verzond een breedvoerig telegram aan zijn trouwen chauffeur Henderson en keerde daarop weder naar de beide mannen terug.

Zij lieten zich vervolgens met een huurauto naar de zijstraat brengen, welke Antonios had genoemd, en waar zij het restaurant konden binnentreden, zonder dat het mogelijk was, dat Fryer dit van uit zijn woning zag.

Zij waren maar juist bijtijds gekomen, want zij hadden ternauwernood plaats genomen achter een der groote vensters, dat halverhoogte met vitrages bespannen was, of de deur van het huis in de Elisabethstreet ging open en de jonge man, met zijn bleek gelaat en diep liggende oogen, trad naar buiten.

Het was duidelijk, dat hij niets kwaads dachtte, want hij liep kalm de straat af, zonder een enkele maal een blik achter zich te slaan.

— Welnu? vroeg Raffles op zachten toon, terwijl hij Antonios bij den arm greep.

— Hij is het, Mylord! riep de jonge Griek uit, terwijl hij woedend de vuisten balde.

— En gij weet zeker, dat hij klerk is bij een notaris?

— Volkomen zeker, Mylord!

— Hoe heet die notaris?

— Dalton is zijn naam!

— Heeft Fryer u dat zelf verteld?

— Neen, dat heb ik bij toeval ontdekt!

— Hebt gij Fryer van de ontdekking mededeeling gedaan?

— Neen, ik vond het de moeite niet waard!

— Zooveel te beter! Weet gij het adres van dien notaris?

— Ja, hij woont aan het Nelsonplein, in een groot huis van rooden baksteen, het eenige van die kleur op het geheele plein! Zijn naam staat trouwens in groote letters op een koperen bord op de deur.

— Uitstekend! meer behoeven wij niet te weten!

Raffles betaalde den kellner en eenige minuten later stonden de drie mannen weder op straat.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Gij weet zeker niet, hoe laat notaris Dalton op zijn kantoor verschijnt?

— Neen, Mylord, maar het zal wel niet vóór tien uur zijn!

— Dan is het nog te vroeg, om hem gaan te bezoeken!

— Wat wilt gij eigenlijk van hem weten, als ik vragen mag?

— Hij moet ons inlichtingen geven omtrent Miss Helena!

Antonios staarde Raffles verbaasd aan.

Ook Charly wierp zijn vriend een verwonderden blik toe.

— Wat kan notaris Dalton met mijn verloofde uitstaande hebben? vroeg de jonge Griek ten slotte.

— Misschien meer dan gij denkt! Zeg mij eens, weet gij ook of Miss Balanos bloedverwanten in Engeland had?

— Haar moeder was een volbloed Engelsche!

— Daar hebben wij het al! riep Raffles zegevierend uit.

— Maar haar moeder is sedert lange jaren overleden!

— Had haar moeder soms broeders?

— Slechts één voor zoover ik weet!

— Nu, meer behoef ik voor het oogenblik niet te weten. Wij zullen nog wat rondloopen en dan zullen wij wel eens een bezoek aan mijnheer den notaris gaan brengen! Daarna zullen wij onze val opzetten, mijne vrienden, en het zou mij sterk verwonderen als het wild er niet in liep!

HOOFDSTUK IX.

De gestolen documenten.

De torenklok van de groote kerk op het voornaamste plein had nauwelijks haar tien slagen laten hooren of Raffles en Charly belden aan de deur van het groote notarishuis aan.

Teneinde de achterdocht van Fryer niet op te wekken, hadden zij Antonios Sparas naar het hotel gezonden, waar zij den nacht hadden doorgebracht en waar Raffles Henderson bevolen had het jonge Grieksche meisje te brengen.

Het kon volstrekt geen gevaar, dat Fryer hen zelve zag, want hij had hen nog nooit gezien.

De deur werd geopend door een deftigen bediende, die naar hun verlangen vroeg.

— Wij wenschen notaris Dalton te spreken, goede vriend! zeide Raffles.

— Wordt gij verwacht? vroeg de bediende.

— Neen, dat niet!

— Mijnheer Dalton heeft u dus niet besteld?

— Neen, maar toch zouden wij hem zeer gaarne spreken!

— Ik weet niet of dat wel gaan zal, mijnheer, tenzij gij u de moeite wilt geven eenige uren te wachten!

— Wij willen integendeel in het geheel niet wachten, hernam Raffles kalm. Er is zeer groote haast bij ons gesprek!

— Maar wien zou ik dan moeten aandienen?

- Lord William Aberdeen, uit Londen!
- Komt gij voor uw eigen zaak?
- Neen, voor die van Miss Helena Balanos!

Raffles had zijn stem zooveel mogelijk laten dalen bij het uitspreken van deze woorden.

Toen de bediende zich wilde verwijderen, teneinde het bezoek te gaan aankondigen, riep Raffles hem zachtjes terug.

Hij had een visitekaartje uit zijn binnenzak gehaald en er met zijn vulpenhouder haastig eenige woorden opgekrabbeld.

Hij overhandigde nu het kaartje aan den bediende en zeide op zachten toon:

— Geef dit aan uw meester en noem vooral den naam van Miss Balanos niet, als er iemand bij hem mocht zijn! Wie dan ook!

De bediende knikte en verwijderde zich.

Het duurde bijna tien minuten vóór hij terugkeerde.

— Wel? vroeg Raffles vol spanning.

— Mijnheer Dalton zeide, dat hij voor ditmaal wilde afwijken van de gewoonten om zijn bezoekers na elkaar te ontvangen! Er zitten er namelijk al zes in de wachtkamer.

— Is er soms een jong meisje bij? vroeg Raffles haastig.

— Neen, Mylord!

— Zooveel te beter! mompelde Raffles voor zich heen. Wij schijnen dus nog niet te laat te zijn.

— Zoudt gij zoo goed willen zijn mij te volgen, heeren! Mijn meester wacht u!

Hij ging Raffles en Charly op de wenteltrap vóór naar een ruim portaal op de eerste verdieping, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

De bediende opende een dezer deuren en ging nu een wachtkamer door, waarin reeds een zestal personen gezeten waren.

Daarop stak hij een volkomen verlaten vertrek door, waar niemand anders aanwezig was dan een tweede bediende en klopte ten slotte op een wit gelakte deur, die hij vervolgens opende om de bezoekers aan te dienen.

Raffles en Charly bevonden zich in een ouderwetsch, stemmig gemeubeld vertrek, een van die kamers, waarvan men aanstonds gevoelt, dat zij aan niemand anders tot woning kunnen strekken dan aan een bejaarden deftigen notaris, met spierwit haar en een ernstig, maar vriendelijk gelaat en een bril op

den neus, waarvan de glazen gevat zijn in breede hoornen randen.

Welnu, het uiterlijk van notaris Dalton beantwoordde volkomen aan deze beschrijving.

Hij was ongeveer 70 jaar en zijn gelaat vertoonde een ernstigen trek.

Nu en dan echter gleed er een vriendelijke glimlach over.

Zoodra de deur achter zijn bezoekers gesloten was, stond de notaris op van achter de breede schrijftafel waarachter hij gezeten had, schoof zijn bril op zijn voorhoofd, trok hem dadelijk daarop weder naar beneden en ging zijn bezoekers te gemoet.

— Lord William Aberdeen uit Londen, zoo wendde hij zich op vragenden toon tot Raffles.

— Die ben ik, mijnheer

— En deze heer?

— Mijnheer Charly Brand, mijn vriend en secretaris.

— Gij zegt dat gij komt in zake Miss Helena Balanos?

— Ja, mijnheer!

— Mag ik weten hoe het tot uw kennis is gekomen, dat de stukken van deze zaak onder mijn berusting zijn?

— Daar heb ik naar geraden, mijnheer!

De groote hoornen bril ging weer met een ruk de hoogte in en twee nog helder blauwe oogen keken Raffles verbaasd aan.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mylord?

— Ik wil zeggen, dat ik slechts door redeneeren en combineeren tot de overtuiging ben gekomen dat gij een wilsbeschikking moet ten uitvoer brengen ten gunste van het jonge Grieksche meisje dat ik zooveel noemde.

— Neem plaats wat ik u verzoeken mag en vertel mij dat spoedig, zei de notaris.

— Ik verlang niets liever, Mylord.

En nu verhaalde Raffles uitvoerig het wedervaren van Helena Balanos, zoowel als van haar verloofde Antonios Sparas.

Hij deelde den notaris mede hoe hij met het jonge meisje in kennis was gekomen, hoe de zonderlinge gedragingen van haar twee patroons hem hadden getroffen, hoe hij den jongen klerk gevolgd had, hoe hij ontdekt had, dat een geheimzinnige macht de beide jongelieden uit Athene verwijderd had, blijkbaar met boos opzet, en hoe het hem ten slotte gebleken was dat men Antonios Sparas met opzet had wijs gemaakt dat hij Gennadios gedood had.

Dalton had met de grootste aandacht toegelisterd, terwijl hij nu en dan een geknor liet hooren, hetwelk blijkbaar als een teeken van instemming en begrijpen moest gelden.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal, liet de notaris zich achterover in zijn grooten leunstoel vallen, knikte eenige malen met het hoofd en zeide toen langzaam:

— Het is een zeer merkwaardige zaak, nietwaar? Ik kan u echter niet verhelen dat zij niet zeer goed staat voor uwe beschermeling!

— Niet goed, mijnheer! Hoe meent gij dat?

— Wel, gij zegt dat zij geen papieren heeft!

— Maar die zijn haar ontstolen, mijnheer!

— Dat is te zeggen — dat verklaart dat jonge meisje! Maar tusschen iets verklaren en iets bewijzen ligt een afgrond!

Raffles boog het hoofd.

Daaraan had hij nog niet gedacht.

Na een oogenblik zwijgen vroeg de notaris weer:

— Heeft iemand die papieren bij haar gezien?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar ik betwijfel het! antwoordde Raffles op somberen toon.

De notaris krabde zich achter de ooren.

— Gij ziet wel dat ik gelijk had toen ik zeide dat haar zaak niet zeer sterk staat!

— Ik vrees dat ik u moet gelijk geven, zei Raffles, terwijl hij zich op de lippen beet en er een diepe rimpel tusschen zijn oogen verscheen.

— Het is een zeer netelige zaak! hernam de notaris. Gij zult mij wel toegeven dat ik verplicht ben nauwkeurig onderzoek te doen naar de ware rechthebbenden. Misschien ga ik nu wel wat buiten mijn boekje, maar ik wil u in vertrouwen wel mededeelen, dat het hier een erfenis van een zeer aanzienlijk bedrag betreft! Het komt er dus op aan, dat de identiteit van de erfgenamen grondig wordt vastgesteld! En hoe wilt gij dat anders doen dan met behulp van authentieke papieren.

Raffles antwoordde niet.

Hij zag in dat de notaris maar al te zeer gelijk had.

Deze hernam na eenigen tijd te hebben nagedacht:

— Vertel mij eens, Mylord — hoe verklaart gij het dat Miss Balanos zich niet veel eerder heeft aangemeld op de advertentie die ik in alle groote bladen van Griekenland heb laten plaatsen?

— Hebt gij dat gedaan, riep Raffles uit, daar wist ik niets van!

— Dat moet wel, want ik heb ze mijn klerk opge-

geven! Maar dat is waar ook! Gij verdenkt Alex Fryer!

— Was hij degden die de advertenties had moeten opgeven? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Ja, dat is zijn werk!

— Hebt gij wellicht nog wel een klad van die advertentie?

— Dat denk ik haast wel, Mylord!

De notaris stond op, trad op een groote kast toe, die bijna een geheelen kant van het vertrek besloeg, opende een der hooge glazen deuren en trok een register naar hem toe.

Hij sloeg het open, bladerde er eenigen tijd in en riep toen uit:

— Hier is het! Ik zal het u even voorlezen: „Mejufrouw Helena Balanos, dochter van Janos Demetrios Balanos en Cecil Helene Martin, wordt hierbij uitgenoodigd haar tegenwoordige woonplaats en adres zoo spoedig mogelijk in haar eigen belang op te geven aan notaris James Dalton te Londen, Nelsonplein 48.

— En wanneer is die advertentie geplaatst? vroeg Raffles.

— Op 21 Mei van dit jaar. Dat is drie maanden en tien dagen geleden!

— Weet gij dat zeker?

— Volkomen zeker! De datum staat er boven.

— Welnu, ik weet zeker, dat Miss Balanos destijds zich nog te Athene bevond? Als zij dus de advertentie niet gelezen heeft, dan kan daar maar één reden voor zijn.

— En welke reden zou dat zijn, denkt gij?

— Dat zij in het geheel niet geplaatst is geweest!

De notaris klapte zijn register met een harden slag dicht.

— Maar, Mylord! riep hij uit. Als dat zoo was, dan zou hier een schandelijk misbruik van vertrouwen geschied zijn.

— Dat vrees ik ook, zeide Raffles droogjes.

De notaris ging met groote stappen op zijn tafel toe en wilde op een bel drukken.

Raffles weerhield hem met een gebaar.

— Wat wilt ge doen, als ik u vragen mag? vroeg hij.

— Fryer hier roepen! Ik wil er het mijne van hebben!

— Wacht daar nog een oogenblik mede, mijnheer, als ik u verzoeken mag. Ik geloof, dat wij hier met een sluwe bende te doen hebben! De man zou mis-

schien gelegenheid hebben zijn medeplichtigen te waarschuwen!

— Maar al deed hij dat, Mylord, riep de notaris wanhopig uit, dan zou ik toch genoodzaakt zijn de nalatenschap uit te betalen aan dengeen, die mij dergelijke papieren voorlegt! Vergeet niet, dat de ouders van Helena Balanos overleden zijn, dat zij geen broers of zusters heeft, dat ook haar eenige oom pas gestorven is, en dat er dus niemand is, die haar identiteit kan vaststellen!

— Dat hebben de schurken natuurlijk ook geweten! riep Raffles woedend uit. Maar ik geef het nog niet op! Ik zou u willen verzoeken, voorloopig nog niets te laten merken tegenover den jongen Fryer!

— Dat belooft ik u, Mylord! Ik zal niet handelen vóór wij meerdere zekerheid hebben! Maar veroorloof mij, dat ik u nog deze vraag stel: Hoe wisten de schelmen, die dit stoute stukje op touw hebben gezet, dat de broeder van Cecil Martin juist mij tot zijn wilsbeschikker had benoemd en dat hij zijn nicht, wier verblijfplaats niet bekend was, een groot fortuin dacht na te laten?

— Die vraag zoudt gij zelf gemakkelijker kunnen beantwoorden, antwoordde Raffles glimlachend. Ik denk, dat dit eenvoudig hier is aan toe te schrijven, dat een uwer klerken, die wel naar den naam van Fryer zal luisteren, eens een kijkje in uw aktenmappen heeft genomen.

De notaris schoof met een driftig gebaar opnieuw zijn bril op zijn voorhoofd.

— Als dat zoo was, Mylord, of als ik het zelfs maar kon vermoeden, dan zou ik onmiddellijk de politie in den arm nemen.

— Ik zou u willen aanraden, daarmede nog wat te wachten, zeide Raffles. Misschien kunnen wij dan wel de geheele bende tegelijkertijd in handen krijgen.

— Maar, Mylord, dat is misbruik van vertrouwen! Tegenover een notaris wordt dit vooral in ons land zeer streng gestraft.

— Dat weet ik wel, mijnheer de notaris! En ik verzeker u, dat Fryer die straf ook niet zal ontgaan. Hij verliest er niets bij als gij nog wat wacht — integendeel!

De notaris scheen nog een oogenblik te aarzelen.

Toen zeide hij:

— Welnu, het zij dan zoo! Ik heb anders veel lust den schobbejak aanstonds te laten arresteren!

— Dan ben ik blij, dat gij van oordeel veranderd zijt, mijnheer, want als Fryer gearresteerd wordt, zouden natuurlijk zijn medeplichtigen achterdocht krijgen en weg blijven!

— Weg blijven? Denkt gij dan, dat zij hier zullen komen! riep de notaris uit.

— Daar ben ik vast van overtuigd!

— Maar wat zouden zij hier dan komen doen?

— Dat is, dunkt mij, nog al duidelijk, zij zullen bij u komen met een jong meisje, dat zij zullen uitgeven voor Helena Balanos!

— Zouden zij werkelijk zoo onbeschaamd zijn? riep de notaris uit.

— Dat vrees ik, mijnheer! antwoordde Raffles glimlachend; gij kunt wel begrijpen, dat zij niet midden in hun werk zullen ophouden! Zij hebben hun mijngangen gegraven, zij hebben de lont bij het kruut gebracht, en de ontploffing zou spoedig volgen als wij er geen stokje voor staken!

— Ik moet u zeggen, dat ik nieuwsgierig ben naar de wijze waarop gij dit denkt te doen, merkte de notaris op.

— Het spijt mij, dat ik uw nieuwsgierigheid niet kan beyredigen, hernam Raffles. Ik weet het namelijk zelf nog niet! Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Ik zou u echter willen verzoeken, mij aanstonds te waarschuwen als de zoogenaamde Helena Balanos zich bij u komt aanmelden.

— Dat belooft ik, Mylord!

— Gij kunt haar en haar medeplichtigen gemakkelijk aan het lijntje houden, en hun zeggen, dat er nog eenige stukken moeten worden in orde gebracht. Wij zouden dan later den tijd kunnen afspreken, waarop gij hen nogmaals zoudt ontvangen en dan onze strikken uitzetten! In ieder geval zal ik u de ware Miss Balanos voorstellen!

— Maar als zij nu geen papieren heeft, Mylord? riep de notaris uit.

— Zij zal ze hebben, mijnheer, zeide Raffles kalm. Met deze woorden, welke Charly niet zonder verbazing had aangehoord, eindigde het gesprek.

HOOFDSTUK X.

De ontknooping.

Spoedig daarna stonden Raffles en Charly op straat.

— Zou de jonge Griekin al hier zijn? vroeg Charly. Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Neen, dat is ondenkbaar! Ik heb Henderson gezegd, dat hij zoo hard mogelijk moest rijden, en je weet wat dat beteekent! Maar zelfs al reed hij tweemaal zoo hard als een spoortrein — en veel zal het wel niet schelen! — dan kon hij toch onmogelijk hier zijn! Wij zullen echter naar het hotel gaan waar Sparas zich bevindt en daar met hem op haar wachten.

Raffles riep een huurauto aan, die hen spoedig voor het hotel afzette.

Antonios Sparas zat vóór een der ramen, blijkbaar vol ongeduld op zijn verloofde te wachten, en kwam hen haastig tegemoet.

Met enkele woorden deelde Raffles hem het resultaat van het onderhoud met den notaris mede.

Sparas had met de grootste verbazing toege-
luisterd.

— Mijn Helena is dus rijk! riep hij uit, toen Raffles geëindigd had.

— Dat wil zeggen — ze zal het zijn, als wij haar in het bezit van de papieren kunnen stellen!

— Maar waarom gaan wij dan niet aanstonds naar Londen, Mylord, om die gestolen papieren aan Adams en Davy te ontrukken? riep de jonge Griek opgewonden uit.

Raffles legde hem glimlachend de hand op de schouders.

— Wij behoeven niet naar Londen te gaan, vriend Antonios, want ik ben er zeker van, dat de beide schelmen, of althans een van hen, hier zal komen! Die zal wel als de verloofde, de neef, of iets dergelijks van de zoogenaamde Helena Balanos optreden.

— Misschien zijn zij al hier! riep Antonios uit.

— Dat hoop ik niet, zeide Raffles op ernstigen toon. Het zou mijn plannen wel niet doen mislukken, maar de uitvoering er van toch zeer bemoeilijken!

— Mag ik weten, wat gij voornemens zijt, Mylord? vroeg de jonge Griek.

— Mijn waarde Sparas, op die vraag kan ik u tot mijn grooten spijt geen antwoord geven! Ik zal waar-

schijnlijk een of meer personen in dienst nemen om een onsmakelijk werkje op te knappen — dat is alles wat ik u zeggen kan! Wees echter gerust, ik denk, dat gij reeds morgen alles zult hebben vernomen.

Dit korte gesprek werd op fluisterenden toon gevoerd in de groote vestibule van het hotel, waar zich op dat oogenblik slechts enkele kellners bevonden.

De drie mannen begaven zich nu naar de conversatiezaal, uit welker ramen men de geheele straat kon overzien en namen daar voor een der vensters plaats.

Maar zij waren nauwelijks gezeten of Raffles nam den spoorweggids, die op de tafel vóór hen lag, bladerde er even in, en zeide toen op zachten toon tot Charly:

— Mijn waarde Brand, je kunt ons een grooten dienst bewijzen als je een weinigje op den loer gaat liggen aan het station!

— Wat moet ik daar doen?

— Dat zal ik je zeggen! Ik zie daar, dat er weer over een half uur een trein uit Londen komt. Stel je aan den uitgang op en houd alle reizigers nauwkeurig in het oog. Zoodra je Adams of Davy, of misschien wel beiden ziet aankomen in gezelschap van een jonge vrouw, houd je hen in het oog, en tracht er achter te komen waar zij hun intrek nemen.

— Tot uw orders, Mylord, zeide Charly, terwijl hij opstond en zijn hoed greep.

— Wij zullen uw terugkomst hier afwachten, onverschillig of Miss Helena in dien tijd is gekomen.

Charly verliet snel het hotel en liet zich met een huurauto naar het station brengen, om daar de taak te gaan vervullen, welke Raffles hem had opgedragen.

Hij was nauwelijks een kwartier weg, of een zeer groote grijze toerauto hield voor het hotel stil.

De jonge Griek had ternauwernood gezien wie er zich in bevond of hij slaakte een kreet van vretugde en snelde weg.

Raffles keek hem met een eigenaardigen blik in zijn grijze oogen na.

— Men kan wel zien dat hij nog jong, zeer jong is, mompelde hij in zich zelf.

Intusschen was Antonios op den wagen toegesnel

en drukte nu, zich niet storend aan de omstanders, met zuidelijken hartstocht Helena Balanos aan zijn borst.

Eenige oogenblikken later traden beide jonge lieden de conversatiezaal binnen.

Aanstands liep Helena op Raffles toe en stak hem de hand toe.

— Hier ben ik, Mylord! riep zij uit. Het is zeker een gewichtige reden waarom gij mij hier hebt laten komen?

— Een zeer gewichtige, Miss. Gij zijt namelijk millionnaire! Dat wil zeggen — gij zult het zijn zoodra wij uw papieren terug hebben!

En nu deelde Raffles in korte woorden alles aan de jonge Griekin mede wat hij had ontdekt, vermoed en gecombineerd.

Hij verhaalde haar van zijn onderhoud bij den notaris en van het plan om zoo mogelijk de geheele bende, die uit minstens vier of vijf personen moest bestaan, in handen te krijgen.

Het was Helena alsof zij droomde!

Nooit zou zij zoo iets verwacht hebben!

— En toch, Mylord, nu ik er over nadenk, zeide zij, herinner ik mij dat ik, toen mijn lieve moeder nog leefde, haar menigmaal heb hooren spreken over een broeder dien zij zeer had lief gehad.

— Zij had immers geen andere familieleden?

— Zeer weinige, Mylord, en die zijn reeds allen lang geleden gestorven.

— Hoe komt het eigenlijk dat uw oom uw adres niet wist?

— Hij heeft, geloof ik, nooit erg veel van mijn vader gehouden! Hij had het in het algemeen niet op de Grieken voorzien. En zoo kwam het dat wij maar weinig correspondeerden. Een jaar na den dood van mijn moeder hoorde ik reeds niets meer van hem. Sinds dien tijd hebben wij wel in zes verschillende steden gewoond, waar mijn vader moest zijn wegens zijn betrekking.

— Ja, dat klinkt zeer aannemelijk, zeide Raffles. Onze waarde notaris schijnt uwen oom zeer goed gekend te hebben. Voor het overige is het al zeer eenvoudig. Die schurk van een Fryer heeft waarschijnlijk achter de deur gestaan, toen uw oom voor de eerste maal over de zaak kwam spreken, en hij heeft begrepen, dat hier een goede zaak voorhanden was!

— Maar zou hij dan medeplichtigen in Athene hebben gehad, Mylord? riep Antonios uit.

— Dat is niet aan twijfel onderhevig, dunkt mij,

antwoordde Raffles. Fryer heeft vernomen, dat gij geen familie meer had, en heeft daarop zijn stoutmoedig plan gegrond. Een medeplichtige in uw woonplaats heeft een paar anonieme briefjes aan uw patroon geschreven, en het geld in uw lessenaar verstopt, teneinde u voor een poos achter slot en grendel te krijgen. In zooverre is zijn plan mislukt, want uw patroon heeft er zich mede vergenoegd, u te ontslaan. Toen moest Fryer wel tot het middel grijpen, het verzenden der advertenties naar de Grieksche bladen na te laten, en ten slotte kwam het noodlot hem te hulp in den vorm van Gennadios, die door Antonios werd nedergeslagen om een reden, die ik slechts kan toejuichen.

De jonge Griekin knikte toestemmend.

— Ja, Mylord, zoo zal alles gegaan zijn. Ik doorzie het nu volkomen!

— Maar gij wist waarschijnlijk nog niet dat Gennadios in het geheel niet dood is! merkte Raffles glimlachend op.

Het jonge meisje slaakte een kreet van blijde verrassing.

— Niet dood! riep zij uit.

— Neen, slechts zwaar gewond!

— God zij geprezen, riep Helena uit de volheid haars harten. Maar hoe weet gij dat alles, Mylord?

— Dat zult gij aanstands vernemen, Miss Helena!

Juist wilde Raffles het jonge meisje mededeelen hoe alles in zijn werk was gegaan, toen hij een blik naar buiten wierp.

Charly Brand stapte juist uit een auto en snelde het hotel binnen zonder den chauffeur te hebben betaald.

Het volgende oogenblik stooft hij de conversatiezaal binnen.

Zijn gelaat had een verschrikte uitdrukking.

— Wat is er, Brand! vroeg Raffles.

— Zij zijn aangekomen, Mylord, en zij logeeren in dit hotel! Ik heb hen in den hotel-omnibus zien stappen! Zij kunnen over enkele seconden hier zijn! Ik had mijn chauffeur last gegeven als de duivel te rijden! Als zij Miss Helena hier zien, valt ons heele plan in duigen!

— Je hebt gelijk, Brand, riep Raffles kort. Kom met ons mede, Miss Helena, men mag u volstrekt niet zien — en u ook niet, Antonios!

Het kleine troepje verliet zoo spoedig mogelijk de conversatiezaal en verliet het hotel door een tweeden uitgang.

Het was juist bijtijds, want op datzelfde oogenblik

hield de hotelomnibus stil, en daaruit stapten Adams en Davy, die blijkbaar den tijd rijp hadden geoordeeld om hun schurkachtig plan te volvoeren!

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Ik geloof dat wij nu midden in het laatste bedrijf van de comédie zitten, Miss! Als gij mijn raad opvolgt dan neemt gij uw intrek zoolang in de woning van Antonios die wel een paar dagen in een hotel kan logeeren. Daar wacht gij rustig af tot gij nadere berichten van ons ontvangt!

— Dat wil ik gaarne doen, Mylord! Ik vertrouw mij geheel en al aan u toe, zeide het jonge meisje. Maar zeg mij toch eens wat ik kan uitrichten nu men mij mijn papieren gestolen heeft. Wie zal willen gelooven, dat ik werkelijk Helena Balanos ben, daar ik hier in het geheel geen familie meer heb en reeds van mijn zesde jaar af te Athene woon?

— Maak u daaromtrent niet ongerust, Miss, gij zult uw papieren hebben! zeide Raffles rustig.

Het jonge meisje wierp een blik op het gelaat van haren beschermer.

En zij las daar zooveel vastberadenheid op, zooveel kalm zelfbewustzijn, dat zij geen oogenblik er aan twijfelde of de geheele zaak zou in orde komen!

Charly had intusschen een auto gewenkt.

Het jonge meisje stapte in.

Voor Antonios haar voorbeeld zou volgen, zeide Raffles tot hem:

— Zoodra gij Miss Helena in uw woning geïnstalleerd hebt, begeeft gij u naar notaris Dalton, en zegt hem, dat Miss Helena Balanos, maar ditmaal de echte, is aangekomen en dat zich hier tevens de schurken bevinden, die haar hier uit Leeds hebben weggevoerd! Mijn secretaris en ik blijven hier in het hotel. Wij willen eens zien of onze edele heeren Adams en Davy hier alleen zijn gekomen, of dat zij het jonge meisje bij zich hebben, dat de rol van Helena moet vervullen! Zoodra wij daaromtrent zekerheid hebben, begeven wij ons naar uw woning, waar gij u bij ons voegt. Dat kan echter nog wel eenige uren duren, — want wij hebben hier nog een en ander te verrichten.

Raffles en Charly hadden een snellen blik met elkander gewisseld.

Blijkbaar begrepen zij elkander.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, zoo wendde Raffles zich weder tot den jongen Griek, dat gij er wel moet voor oppassen dat Alex Fryer u niet te zien

krijgt, anders zou hij wel eens argwaan kunnen krijgen en ons plannetje bederven.

— Ons plannetje, Mylord? Om u de waarheid te zeggen, weet ik nog volstrekt niet wat dat is!

— Ik verklap het u ook niet, want het moet een verrassing blijven! zeide Raffles glimlachend. Ik verzeker u dat gij u niet te beklagen zult hebben als gij nog wat wacht!

En met deze woorden duwde hij hem zachtjes in de auto, nadat hij den jongen Griek het adres had opgegeven.

De beide vrienden zagen de auto weggrijden en keken elkander glimlachend aan.

— Bij het werkje dat ons nu te wachten staat, is ons paartje overbodig, zeide Raffles op zachten toon. Wij zullen ons wat moeten haasten, mijn jongen, want ik geloof dat ook Adams en Davy spoed achter hun werk gaan zetten. Hoe eerder het achter den rug is, hoe beter voor hen. Het zou mij niet verwonderen dat zij nog vanmiddag hun opwachting bij den notaris kwamen maken.

— Hoe zullen wij het aanleggen?

— Heel eenvoudig! De gerant zal wel een paar kellers noodig hebben. Wij geven ons desnoods voor detectives uit. Ik heb daar op gerekend en eenige verkleedingen bij mij.

— Maar als een hunner de papieren in hun zak heeft?

— Dan zouden wij misschien geweld moeten gebruiken en dat zou jammer zijn, want daardoor zou de verrassing schade lijden! Er is echter wel kans de jas of de portefeuille in handen te krijgen zonder dat zij het merken. Als alles gelukt is, zal ik onzen notaris telefoneeren opdat hij desnoods nog dezen middag het schurkachtig drietal zal ontvangen. En nu aan het werk!

Het was ongeveer vijf uur in den middag van denzelfden dag, toen een auto voor de deur van het oude notarishuis stilhield.

Daaruit stapten Raffles en Charly, Miss Helena Balanos en haar verloofde.

Zij schenen verwacht te worden, want de bediende bracht hen aanstonds naar de spreekkamer van zijn meester.

Zoodra de bezoekers binnentraden, stond de notaris van zijn stoel op en kwam hen tegemoet.

Hij stak Raffles de beide handen toe en zeide:

— Wees welkom, Mylord! Ik heb zeker het genoegen uw beschermeling voor mij te zien...?

— Ja, mijnheer. Deze jonge dame is Helena Balanos!

— Hebt gij de papieren bij u, die dat kunnen bewijzen? vroeg de notaris op vriendelijken toon, maar met een klank van ongeloof in zijn stem.

Het jonge meisje boog treurig het hoofd.

— Helaas, mijnheer, zij zijn mij ontstolen!

De notaris deed een stap achteruit en schoof met een woesten blik zijn bril op zijn voorhoofd.

— Maar mijn lieve jongedame, dan vrees ik toch werkelijk dat ik u niet zal kunnen helpen! Over een kwartier komt de jonge dame hier, in gezelschap van haar verloofde uit Londen, die reeds twee uren geleden mij een bezoek bracht en die zeide dat zij Helena Balanos was. Hoe wilt gij dat ik haar niet zal gelooven als zij mij haar papieren toont.

De jonge Griekin zweeg en wierp Raffles een vragenden, smeekenden blik toe, alsof zij steun bij hem zocht.

— Mijnheer de notaris, begon Raffles, ik zou u willen voorstellen eerst de komst van die gewaande Miss Balanos af te wachten. Wij zullen dan wel eens zien wie de sterkste is!

— Dat wil zeggen, Mylord, ik zal geen geweld kunnen dulden! Als zij de papieren toont, dan moet ik aannemen dat zij de ware erfgename is! Het staat dan echter aan u, haar aan te klagen van bedrog, en het spreekt vanzelf dat ik dan de erfenis niet zal uitbetalen voor dat een bevoegde rechtbank in deze zaak uitspraak heeft gedaan!

— Van geweld is geen sprake, mijnheer de notaris! Tenminste niet van mijn kant!

— Hoe bedoelt gij dat?

— Ik bedoel dat ik twee rechercheurs heb medegebracht!

— Twee rechercheurs? Om wat te doen als ik vragen mag!

— Om de beide bedriegers gevangen te nemen! antwoordde Raffles kalm. Zij staan op het oogenblik op den loer, en zij zullen hier binnengaan, zoodra de oplichters verschenen zijn! En nu geloof ik dat de tijd om te praten voorbij is. Het is bijna kwart over vijven! Zoudt gij ons willen helpen om die schurken te ontmaskeren?

— Natuurlijk, Mylord! van ganscher harte! Het is mijn plicht om te doen wat de wet mij voorschrijft, maar als gij werkelijk gelooft dat hier bedrog in het spel is, dan zal ik u natuurlijk bijstaan!

— Ik dank u, mijnheer! Wees dan zoo goed ons

een plaats aan te wijzen waar wij het gesprek kunnen volgen, zonder zelf te worden gezien.

— Niets is gemakkelijker, zeide de notaris terwijl hij op een deur toetrad die achter een zwaar gordijn verborgen was.

Hij opende deur en zeide:

— Gij kunt in dit kleine zijvertrek gaan en de deur open laten. Als gij dan het gordijn een weinig terzijde schuift, kunt gij alles gemakkelijk hooren. Ik weet eigenlijk niet of dit alles wel geheel en al in den haak is, maar gij schijnt zoo overtuigd te zijn van uw goed recht, dat ik ditmaal eens met mij zelf in tegenspraak zal handelen!

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een bediende binnen.

— Daar is Miss Helena Balanos en haar verloofde Hooper, mijnheer! kwam hij berichten.

— Ga dan spoedig daar binnen, zeide de notaris.

De vier bezoekers traden het kleine vertrek binnen en Raffles schoof het gordijn een weinig terzijde.

Zij hoorden hoe de bediende het vertrek verliet en even later de bezoekers binnen liet.

Het volgende oogenblik kon Helena niet meer twifelen — de stem van den man die het eerst het woord voerde, was die van Davy, haar voormaligen patroon!

De vier personen die achter het gordijn verborgen waren, konden het gesprek hooren, even duidelijk alsof zij in het vertrek aanwezig waren.

— Wees zoo goed plaats te nemen, hoorden zij den notaris zeggen.

Er werden stoelen verschoven, en daarop werd het weder stil.

Toen klonk weder de stem van den notaris:

— Ik heb u verzocht terug te komen, Miss, omdat ik eerst nog een en ander in deze zaak moest regelen. Ik zal u met eenige woorden op de hoogte stellen: Uw oom, Paul Martin, heeft u een zeer groot vermogen nagelaten, het spreekt vanzelf dat ik dat niet mag uitbetalen alvorens gij mij deugdelijk hebt kunnen overtuigen dat gij werkelijk degeen zijt die in het testament vermeld staat.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer de notaris, klonk een vrouwestem. Ik heb al mijn papieren bij mij! Hier zijn zij!

Het jonge meisje overhandigde een enveloppe aan den notaris!

Deze ontvouwde haar en haalde er een zestal opgevouwen papieren uit.

Hij ontvouwde deze een voor een, bekeek ze aan de

voor- en achterzijde, trok toen zijn bril wel driemaal achtereen zoo hoog mogelijk boven op zijn voorhoofd en weder op zijn neus en wierp toen de beide bezoekers een woedenden blik toe.

— Wat moet dat beteekenen? Zijt gij soms hier gekomen om mij voor den gek te houden.

— Wat bedoelt gij, mijnheer de notaris? stamelde het jonge meisje.

— Wat ik bedoel? riep de notaris, met stemverheffing. Wilt gij mij soms wijs maken dat gij niet even goed weet als ik dat gij mij hier zes geheel onbeschreven vellen papier laat zien?

Een oogenblik heerschte er volkomen stilte in het vertrek.

Toen werden er weder driftig stoelen verschoven.

En toen klonk weder de stem van den notaris.

— Ik vraag u nogmaals, waar zijn uw legitimatiepapieren?

— Die zijn hier, mijnheer de notaris, klonk een kalme stem.

Raffles had het gordijn terzijde geschoven en trad nu het vertrek binnen, door zijn drie metgezellen gevolgd.

De notaris, Davy en de jonge bedriegster waren opgestaan, de beide laatsten zeer bleek.

— Waar zijn de papieren, zegt gij? hernam de notaris, die zich in zijn geheele leven nog nooit zoo verbaasd had.

— In de tasch van Miss Helena! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij op de eenvoudige geldbeugel-tasch wees, welke het jonge meisje in de hand hield.

Met een mechanisch gebaar opende de jonge Griekin de tasch.

Zij slaakte een kreet van verbazing.

— Mijn papieren! riep zij uit.

Haastig haalde zij de documenten uit de tasch en overhandigde ze aan den notaris.

De twee bedriegers hadden een snellen blik met elkander gewisseld en slopen nu langzaam naar de deur.

Raffles had hun bewegingen gevolgd, zonder zich zelfs te verroeren.

Nu rukte Davy plotseling de deur open en riep spottend:

— Tot ziens! en veel geluk met uw erfens! Er blijft ons niets anders over dan afscheid te nemen.

Maar de bedrieger had buiten den waard gerekend, of liever buiten de twee chercheurs die onbeweeglijk vlak voor de geopende deur stonden.

— Gij ziet wel, dat gij den dag nooit moet prijzen voor den avond, merkte Raffles wijsgeerig op, terwijl hij zich tot de twee bedriegers wendde.

Daarop zeide hij tot een der chercheurs:

— In de klerkenkamer zult gij Alex Fryer vinden, een jongen man met een buitengewoon bleek gelaat en diepliggende zwarte oogen, die de aanlegger van het complot is! Hij mag er voora! niet aan ontbreken! En wat mijnheer Adams betreft, dien heb ik een uur geleden reeds laten arresteeren in zijn hotelkamer!

De notaris had intusschen de papieren snel doorge-
loopen.

Hij stond op en reikte het jonge meisje de hand.

— Het is volkomen in orde, Miss! riep hij uit. Aan de echtheid van deze papieren valt niet te twifelen! Ik zal aanstonds het geldelijke gedeelte met u regelen!

Het jonge meisje slaakte een kreet van blijdschap en wierp zich aan de borst van haar verloofde, die haar teeder aan het hart drukte.

Maar dadelijk maakte de jonge Griekin zich blozend los uit zijn omhelzing en stak Raffles met tranen van dankbaarheid in de oogen beide handen toe.

— Dat alles hebben wij aan u te danken, Mylord! Wij zullen het nooit vergeten! Maar zeg ons toch eens, voegde zij er fluisterend aan toe; hoe gij weder in het bezit van mijn papieren zijt gekomen?

Raffles wierp haar een eigenaardigen blik toe en antwoordde toen glimlachend:

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Miss, maar dat is een klein geheim. Dat was nu juist mijn verrassing. Ik ben als de goochelaars, weet gij? Het publiek bewondert hun toeren, maar zoodra zij deze zouden verklaren, zou de aardigheid er af zijn!

De volgende aflevering (No. 239) bevat:

„Een Gevaarlijk Avontuur”.

